GHEORGHE GAVRILĂ COPIL

DECEBAL SAU DACIA ETERNĂ

Ediția I şi ediția a II-a
Editura Majadahonda, Bucureşti, 1996
Prezentăm textul pentru ediția a III-a revăzută

Cuvânt spre luare aminte

Nu se poate! Dumnezeule sfânt, partea din Sfânta Liturghie, intitulată ***Pe tine Doamne Te lăudăm***, este parte din Sfânta Liturghie strămoşească, dacică, în limba noastră maternă, în latina scrisă, ***Te Deum,*** răspândit în toate bisericile Daciei secolului al IV-lea. Şi deşi ierarhia bisericii ştie, poporul român habar nu are şi nici puhoiul de intelectuali români. Şi ne strigă ungurii şi slavii că unde am fost noi în mileniul întâi. Iar ierarhia bisericii noastre nu a păstrat rugăciunea ***Te Deum***, în original, nici în Sfânta Liturghie şi nici în manualele şcolare. În textul latin se văd ca într-o oglindă, atât limba română literară de azi, cât şi aspectul ei vorbit, popular. În cartea mea, *Deceneu*, apărută în 1995, îngemănată în spirit cu cea de față, cititorul va găsi destule exemple elocvente.

Cine are interesul să nu avem conştiința continuității noastre de limbă şi etnie? Iar acest text sacru, alcătuit de Sfântul episcop dac Niceta de Remesiana, este parte constitutivă nu numai în Liturghia Ortodoxă în limba română, ci este cântat şi de catolici şi de luterani. Şi bietul popor român nu ştie ce rugăciune a dăruit întregii lumi creştine! Dar unde a existat un ***Te Deum***, păstrat până azi, nu mai există, în cultura scrisă dacică şi alte creații? Nu cumva nici ele nu sunt în manualele şcolare şi universitare, în limba literară de atunci şi în cea de azi, din aceleaşi motive oculte!

Gheorghe Gavrilă Copil

– Dacii nu au fost învinşi de către romani?
– Nu ! Învinşi sunt cei care-ncetează lupta !

– Vreau să mă întorc la viață. Sunt Decebal. Unii scriitori ştiu. Şi preoții. Şi unii ofițeri, de la serviciile secrete. Dar şi alți oameni. Scriitorii în primul rând. Ei ştiu că adesea îşi scriu unele opere prin spiritul unor scriitori de dinaintea lor. Şi totuşi, încă nici unul nu şi-a dedicat opera scriitorului care l-a ajutat să-şi scrie cartea, ba mai mult, i-a dictat-o. Se întâmplă şi aşa. Au conlucrat. Autorul principal nefiind cel în viață, ci celălalt, din cealaltă viață. Din care vin şi eu, Decebal, în gândurile unor strănepoți. Şi nu au răbdare să mă asculte. Eu nu vreau să-mi dedice nici o operă. Sunt ale lor, ad integrum. Nu dedicații doresc. Ce doresc e simplu. Să-i ajut să ne înălțăm neamul pe platourile spirituale, acolo unde vine şi cerul. Acolo unde este şi cerul!

– Nu-i adevărat, Decebale. Vreau să stăm de vorbă. Treci în mijlocul plaiului spiritual, în zidirea nepieritoare a raiului, să te văd mai bine şi să te aud.

– Aşa am să fac.

– Tulburător de bine te văd. Şi te aud.

– Nu se poate.

– Ba se poate. Şi nu mă amăgesc.

– Ştiu. Te aud şi eu perfect.

– Atunci să-i dăm drumul.

– Aşa vom face. Îți propun un lucru. Treci tu dincoace, la noi dacii, bunii tăi de demult. E mai simplu decât să trecem noi în mintea, gândurile şi imaginația ta.

– Ar fi altfel decât a fost până acum.

– Aşa e. Noi veneam în sinea voastră şi voi scriați, sau vă gândeați la noi. Dar acum îndrăznesc a te invita aici.

– Cu scrisul cum rămâne!

– Cum vei fi în stare. Vino tu în sinea noastră, în vremea noastră şi vei şti totul, vei privi prin ochii noştri, vei fi în gândurile noastre, în suferințele noastre, în tainele noastre. Vei fi aici, atunci, deplin.

– Dar aici, cum voi fi?

– Cum eşti.

– Am pus o întrebare nelalocul ei. Mi-o retrag.

– Atunci vino.

De sub sprâncenele lui Decebal lumina ochilor sclipi a încântare şi mulțumire. Şi repede strivi mulțumirea. Nu îşi îngăduie asemenea lux. Numai eu eram înmărmurit de ceea ce vedeam. Eram sus pe platoul unui munte. Şi toți munții din jur aveau platouri. Li s-au luat piscurile şi, domesticiți, li s-au lăsat plaiurile, că sus pe plai ne aflăm. Şi câtă strălucire. Ce gust! Şi toate, cu înaltă ştiință făcute. Nu se poate! Unde sunt? De la ce înălțime, din cer, se vede ceea de eu văd de aproape, înmărmurit, uluit! Roca de mică. Întregul munte? Aici sus, alei de mică strălucitoare? Alei pe care nu umblă nimeni? Alei? Nu tocmai. Un dreptunghi uriaş. În mijloc un cerc plin, lumină fluidă. Pare vie. Şi nu îți orbeşte privirea. Şi nu te arde, când te apropii. Pe cine aşteaptă?

Decebal cobora la pas, pe un drum tăiat în munte, apoi îl părăsi. Trecu pe nişte trepte de marmură, încadrate de balustradă. O nouă terasă. Câțiva călugări daci, în pridvorul unui sanctuar. Aici, în afară de preoții daci şi de rege, nu avea voie să vină nimeni. Se vedeau alte şi alte terase. Până jos în vale. Şi pe toate, doar preoții călugări, cu ierarhii lor, cu rosturile lor prea bine ştiute de poporul dac. Numai că rânduiala era rânduială. Pe acest munte trăiau, de veghe, doar preoții. Aşteptau pe cineva. Aşteptau să vină. Îi aşteptau.

Decebal coborâse la a treia terasă. Tocmai urca un alai de preoți în frunte cu Marele Preot Vezina. Se îmbrățişară. Apoi privirile li se întâlniră.

– Se văd. Sunt departe?

– Nu.

– Când vor sosi?

– Peste două mii cinci sute de ani.

Decebal ajunse jos, la baza muntelui. Porni pe drumul de lângă firul apei. De la o vreme ajunse la străji, care la orice se aşteptau, dar să-şi vadă regele, răsărit ca din pământ, nu.

– Mă răscoli un dor după feciorii plecaţi, pe mărgelele miilor de ani, în cele depărtări, pe aripile universului. Şi de mii de ani se văd. Senzorii din Muntele Sfânt arată că şiragul mileniilor e pe sfârşite şi peste două mii cinci sute de ani feciorii noştri, vor fi iar pe pământ. Au cu ei o taină mare, care i-a dus şi care îi aduce. Taină ce leagă cerul şi pământul, stelele şi vântul, sângele şi apa. Taina spiritului o află, cei care o citesc cu privirile spiritului.

Decebal se opri şi se întoarse spre Muntele Sacru. L-am simţit, l-am înţeles, l-am pătruns aşa cum e, un vultur, plin de tandreţe, dar pe care nu şi-o arăta niciodată. Un dor răscolitor porni spre flăcăii plecaţi pe şiragul de milenii, pe aripile universului. Şi în plai de dor, iubirile dor de iubire, plai de dor şi de-ntâlnire. Da, i-a întâlnit şi el ştia că i-a întâlnit. Şi dorul l-a potopit şi a strigat. Şi glasul lui Decebal săgetă valea şi munţii, cu un strigăt prelung, sfâşiat de dor, un strigăt prelung, puternic, cu gândul la cei ce vor veni peste două milenii şi jumătate: *Flăcăii taichii!* Gărzile personale, nu spre a-l păzi de cineva, deoarece toţi dacii îl păzeau, ci pentru a-i executa poruncile, se apropiară valuri-valuri, din toate părţile. Decebal, înainte de a urca în Muntele Sfânt, ceruse să fie lăsat singur. Şi cum nu mai dăduse o altă poruncă, îl lăsară singur cu gândurile sale. Parcă aveau aripi. Şi peste stânci săreau şi pe versanţii abrupţi, ca nişte ziduri de cetate, îşi dădură drumul. Coborau ca fulgerele. Nimic, nici moartea nu le-ar fi clintit decizia de a-şi urma drumul spre rege. Ca vulturii în picaj. La asemenea strigăt se frângeau braţe, se tăiau culoare în potrivnici, cu viteză năucitoare, pentru cei ce li se nimereau în cale. Opincile parcă nu atingeau pământul. Pe deasupra apelor verzi, de iarbă. Se încolonară de o parte şi de alta şi în urmă. Un triunghi de energie, focalizat în Decebal. Cine ar fi stat în faţa regelui ar fi fost pulverizat. Mi-am găsit echilibrul, în spirit, în energie. Acum eram în stare să ajung departe, să mă conectez în comunicare informaţională directă, cu orice sursă aş fi dorit, de pe întregul teritoriu al Daciei. Nu aflasem până acum că regii daci ştiau să comunice prin gând cu centrele religioase şi de comandă, că una erau. Porunci alarmă la Sarmizegetusa, drum de mers de două şiraguri de zile. Vedeam şi ştiam ce se întâmplă la Sarmizegetusa. Eram şi la Sarmizegetusa, şi-n mintea generalului comandant al cetăţii regale. Acesta, ca la comandă, se trezi dintr-o aţipeală, îşi încinse chimirul şi ţâşnind afară, străfulgeră văzduhul cu vocea sa: *Feciorii mei!* Şi de peste tot, răsăriră comandanţii militari. Străjile îi alertară. Se prezentară în faţa sa, ca la alarmă.

– Sunteţi consemnaţi un şirag de zile, la lucru, alături de tăietorii de piatră şi de ziditorii murului dacic. La tăiat şi la ridicarea fortificaţiilor Daciei.

Marii comandanţi, unii destul de tineri, alţii cu părul alb, i se supuseră. Generalul comandant al cetăţii regale era la jumătatea vieţii. Hotărîse Decebal să întinerească acest punct de comandă şi aşa a fost, precum s-a mişcat gândul. Generalul rostise cuvintele şi aşa a fost, precum a spus. Gândurile comandanţilor şi ajunseseră la locul de muncă! Şi comandanţii înaintau cu sârg pe covorul de gând, gata cu toată fiinţa lor să se pună pe lucru, cu întreaga forţă şi hărnicie, ca lucrători de rând. O înviorare şi o decizie teribilă îi cabrară pe miile de daci, care lucrau ca la

asaltul unei cetăți. Se lucra pe viață şi pe moarte. Se lupta, nu se lucra. Iar Decebal, mulțumit, privi în jur, adulmecând aerul, după seva gorunilor şi paltinilor şi aninilor,după vulturii cerului, după izvoarele cele minunate şi pârâurile spre care se îndreptau viețuitoarele pădurilor, să bea apă. Apoi se mai întoarse o dată, în sinea sa, spre feciorii cerurilor, ce vor veni peste două mii şi cinci sute de ani şi le zise: *Flăcăii taichii, aici vom fi, acasă, noi, părinții voştri şi vă vom aştepta cum se cuvine.* Îşi mută gândul asupra unui călugăr dac, ce stătea în apropierea sa. Acesta tresări, atins de dorința lui Decebal.

– *Părinte, gata. Eu voi coborî în locuința lui Zalmoxe, din Cununa Zeilor. Voi ajunge acolo într-un şirag de zile.*

Călugărul îi răspunse în gând, fără să mişte buzele: *Se poate*. Regele, prin graiul buzelor: *Mulțumesc, părinte, pentru întărire*. *Aşa va fi.* Călugărul îi vorbi prin graiul cel etern viu, fără să mişte buzele: *Iar Marele Preot Vezina va intra de-ndată, pe drumul ascuns, neumblat decât de picioarele Marilor Preoți, în culoarele din inima muntelui, de sub Peştera Sanctuar. Va coborî de-ndată. Pe viață şi pe moarte, înforțându-ne în post deplin, fără nici un fel de aliment, trei şiraguri de zile, unul cât vei fi pe drum, unul cât vei sta în locuința subpământeană a lui Zamolxe şi unul, cât vei pluti cu spiritul peste apele codrilor Sarmizegetusei, peste zecile de kilometri de fortificații de pe dealuri şi munți. Un şirag de şapte zile, un şirag de şapte zile, un şirag de şapte zile până-n ochiul de lumină. Să se reverse energiile peste constructori. Să dublezi unele fortificații, cu altele mai trainice. Flăcăii noştri trebuie să ne găsească.* ***Trebuie. Trebuie.*** *Altfel, durere. Ptiu, satano! Eu voi rămâne patru şiraguri de zile, hrănindu-mă doar cu apă, spre bucuria flăcăilor noştri de pe aripile universului.* ***Altfel,*** *nu există. Mai bine mor, nimicind pe* ***altfel*** *şi renăscându-mă în gândurile urmaşilor, ca forță, fără cuvântul* ***altfel****. Ca să fie cine să îi primească pe flăcăii ce se întorc. Cine să-i primească? Cine i-a născut! Şi ploaia cea de taină să se reverse peste sufletele bunilor şi străbunilor, că toți vom fi de față. Şi flăcăii noştri, în sprijinul nostru, ca nişte altoi. Un pom mare, rotat, de spirit, neamul dacic.*

Şi aşa mergeau împreună, regele Decebal şi un călugăr călător cu mintea în nori, pe platourile cele spirituale, unde neamul dacic se-ntâlneşte cu cerul. Şi arar grăia regele Decebal, cu graiul buzelor, către călugăr. La fel şi călugărul. Dar rămânea pe lângă rege, până era schimbat din porunca Marelui Preot. Iar Decebal îşi vedea de ale sale ca şi cum nu ar fi fost însoțit. Şi regele, oricând voia, îl trimitea de lângă el. Dar nu peste multă vreme, apărea alt călugăr şi, ca şi cum nu ar fost cu trupul pe pământ, mergea în apropierea regelui. Şi regele dădea a zâmbire în sinea lui, cât de repede apărea un alt călugăr. Şi mai mult se-nforța pentru patria lui! Şi mai multă fericire îi ploua în suflet, de la Zalmoxe şi mai mult îi purta gândul spre flăcăii cerului. Şi punea biciul pe sine şi se ostenea ca un ostaş de rând. Ajuns la tăietorii de piatră, îşi aruncă pieptarul regal şi cămaşa de pe el şi se osteni până seara cu tăietorii de piatră, cerând pentru el doar apă şi pentru ceilalți lucrători, vin bun. Şi dimineața a fost primul cu căruța de pământ la zidul dacic. Şi monta bârnele de stejar, în marile pietre coplite şi scobite perfect, pentru bârna de legătură. Lucru temeinic, de nedărâmat. Şi sus, deasupra zidurilor, umblau călăreții şi căruțele. Şi se dormea şi se trăia. *Vulturii taichii, de pe pământ şi din cer*, îi trecu un gând prin minte. Apoi se certă, aspru: *Hei, Decebale, ai timp să te gândeşti, la una, la alta, iar zidurile*

pământeşti nu sunt gata. S-au prăbuşit de atâtea ori. Dacă ar fi fost timpul reîntoarcerii feciorilor din cer şi nu ne-ar fi găsit pe noi?! Şi iar, de o mie şi mai bine de ani construim, din nou, peste vechile temelii. Toţi vor ca feciorii noştri să fie ai lor! De fapt să-i captureze! Să-i jefuiască! Îi vor omorî. Ei sunt atât de buni, deplin îndumnezeiţi! Nu ştiu, au uitat de mult răutăţile pământeşti, câte or fi fost atunci pe pământ. Sunt numai dor şi iubire. Ploaie de dor şi iubire peste osemintele părinţilor, fraţilor, prietenilor, în mijlocul cărora au crescut pe pământ. Şi toţi îi aşteaptă, aici în sinea noastră, a celor ce suntem acum, în viaţa aceasta. Senzorii lor sunt corespondenţi cu senzorii din noi. Aterizarea le este asigurată în orice condiţii. Ferească totuşi, Dumnezeu, de un accident. Şi tot sunt salvaţi, ca spirit, în spiritul nostru, apoi, noi, într-un şirag de ani suntem în stare, pe pământ, cu gândurile lor în noi, să refacem o parte din pierderile tehnice. Or, desigur, potrivnicii, orice ne-ar îngădui, doar aşa ceva nu. Iar dacă totul se desfşoară bine, îi aşteptăm pe pământ, pe sfinţii noştri, îi vom aştepta, case noi de iubire şi dor. Alţii pândesc, pentru a-i captura, cu sălbăticia specifică piraţilor. Iar ei sunt gata să sufere şi răstignirea, din prea multa lor iubire. Nici nu există altă cale pentru a salva, pentru a elibera omenirea din hruba în care s-a prăbuşit şi trăieşte. Şi iar, iubirea, medicament în sinea oamenilor, prin şirag de mileniii. Mereu, jertfirea celor sfinţi. Ei înşişi, din iubire, acceptă zguduitoarele chinuri ale iubirii. Închipuiţi-vă, copiii răstigniţi de părinţi! Iar copiii se zbuciumă în chinurile morţii, în nevinovăţia lor îngerească, privind uluiţi la proprii lor părinţi. Aşa ceva şi cu mult mai zguduitor se va întâmpla. Şi ce ştiu ei întrece orice închipuire. Dacă tot ce am făcut noi aici, aceste castele fortificate, pe platouri, retezând coastele şi vârfurile munţilor şi transformându-le în terase fortificate şi tot aşa pe şaptezeci şi doi de kilometri, întrece puterea de imaginaţie a strănepoţilor noştri, de la începutul celui de al treilea mileniu, dar ce ştiu fiii ce se reîntorc peste două mii cinci sute de ani, pe aripile cerului?! Cu atât mai mult se întrece orice închipuire! Ce ştiu, de când au plecat şi noi nu mai ştim, că a trebuit să reluăm civilizaţia speciei umane de la început! Şi ce ştiu din ce nu ştiau nici părinţii lor şi strămoşii noştri, care i-au trimis pe aripa universului! Au călătorit o vreme cu îngerii lumii celeilalte. Aici este marea căutare, în a dibui cărările ascunse, de a trece prin locurile blocate, de acces, spre dincolo. Pe acestea le vânează dumnealor, pentru a deschide culoarele, ca nişte piraţi, să debordeze dincolo, de unde plouă cu iubirea. Dar de unde au fost alunga~i. Ei ştiu atât de multe, de dincolo, fiind ei înşişi parte lucrătoare la marile opere ale cerului. La înţelenirea lumii noastre. Noi înşine, oamenii, fiind făcături din stropi de lumină de dincolo. Şi pregătesc un război. Nu suportă starea lor de învinşi. Fraţii lor, arhanghelii şi îngerii, de dincolo, au rămas şi în locurile alungaţilor. De aici ură, de acolo iubire. Iar flăcăii noştri se întorc cu iubire şi dor. Cu ***Tinereţea fără bătrâneţe*** *şi* ***Viaţa fără de moarte****. Iată taina cea mare a iubirii şi a dorului, de-a împărtăşi iubirea. Ei vin la noi, la părinţii lor. Iar noi, îi aşteptăm sau nu?! Iar dacă nu vom fi noi, alţii, de bună seamă, îi vor răstigni. Doar omul a mai fost în stare, de cea mai zguduitoare crucificare. Venise aici, pe pământ, sub chipul nostru. Chiar.. chiar... chiar.. Cum să-i spun? Cum să-i spun? Zalmoxe, cum să-i spun?! Au venit nişte mesageri, aici, la mine. Fugiţi de sub stăpânirea romanilor. Cu ceva cuvinte despre carele de foc ce au coborât pe pământ şi au plecat. Cu ceva, dar tare nelămurit. Nici*

nu ştiu cât să-i cred. Dacă nu cumva printre ei vor fi şi iscoade romane. Romanii! Oh, Zalmoxe! Au pornit spre noi cu tot ce au fost în stare să adune, din lumea aceasta, ca armată. Dacă ne frâng, vor penetra în minţile urmaşilor şi nu noi, ci ei din noi, îi vor aştepta pe flăcăii noştri. După romani vor veni alte neamuri, la pradă, să nu ne ridicăm, iar, la lumină. Orice, numai să nu ne ridicăm. Demult de tot fost-am loviţi de potrivnici. După ce au plecat flăcăii noştri pe aripile universului. Fiii celui viclean au lovit. Să fie stăpânii lumii acesteia. De-a călare peste neamuri. Şi s-au surpat şi ei şi toate neamurile. S-a surpat civilizaţia speciei umane. Civilizaţia tehnică, fără iubire cerească, e nu nimic. Acum iar au avans tehnologic, minus Lumina Lină, moştenirea din cealaltă lume. Lumina Lină se păstrează în adâncimile din noi, în cetăţil;e cele ascunse, la care n-au şi nu pot avea acces. În acea Lumină Lină sunt senzorii de recunoaştere cu flăcăii noştri. Legăturile cu acea Lumina Lină, din adâncurile noastre, vor încerca să le izoleze, întrerupând legăturile dintre ea şi minte, dintre ea şi conştiinţa de sine a fiecărui dac, dintre ea şi viaţa cea de toate zilele. O bătălie planetară. Peste tot în lume, unde se află această Lumină Lină, sau unde poate să se înţelenească, atacul lor se declanşează. Au acoperit întreaga planetă cu obiceiuri care se opun Luminii Line. Ce urmează este uşor de presupus. Dacă legăturile cu Lumina Lină, din adâncimile de nepătruns ale fiinţei omeneşti, nu sunt întrerupte faţă de conştiinţa activă din fiinţa umană, atunci neputinţa potrivnicilor este învederată, indiferent de forţa lor tehnologică dominatoare. Indiferent de atacurile lor, pentru a întrerupe aceste legături. Când conştiinţa de sine se ţine tare, fiinţa umană este deplin apărată şi legăturile cu flăcăii noştri, ce se întorc, sunt de neatins. Sunt nişte legi, pe care potrivnicii le ştiu, de aceea evită, cu toată forţa vicleniei, să fie aduşi în situaţia de a se lovi de ele. Au învăţat, ştiu şi lecţia zădărniciei uciderii fiinţei umane, pentru a scoate din circuitul vieţii, ideile înalte, generoase, divine. Mai avem până la marea întâlnire două mii cinci sute de ani. Puţin timp. Mult a fost, puţin a rămas.

Decebal, în crugul zilei, plăcut înviorat de istovitoarea muncă la fortificaţii, se întoarse spre călugăr şi-i rosti cu graiul buzelor:

– Părinte, regele îţi spune să te retragi în cele ale Sanctuarului.

– În ele sunt, îi răspunse călugărul, tot cu glasul buzelor, *şi tot în ele mă retrag, sub ascultarea lui Zalmoxe.*

Călugărul, fără a mai spune un cuvânt, se îndepărtă, mergând parcă pe ape, aşa de lin şi de repede îl purtau paşii. Cuvintele: „***Sub ascultarea lui Zalmoxe***“ rămăseseră în mintea lui Decebal. Acesta luă de îndată o hotărâre. Ceru să fie pregătită apa pentru îmbăiere şi să-i fie aduse straie noi din in şi cânepă, fără nici un fir de cusătură de altă culoare. *Să scrie direct, Zalmoxe, pe inima mea, voia Sa,* zise regele, în gând, rugăciunea.

Nici brâu nu-l încingea, nici legături de încălţăminte. Cizme uşoare, cu tureac scurt. *Să mă lege Zalmoxe, cu curele, să nu pot merge decât pe drumurile Luminii Line*, se rugă mai departe, în sinea sa, regele. *Să mă încingă Zalmoxe cu puterea sa, ca toată viaţa să mi-o aştern, pentru marea întâlnire.* Îşi aşează pileul alb, pe cap. *Păzeşte, Zamolxe, mintea mea, de gândurile vicleanului*. Semnalul era dat, de mare primejdie pentru întreaga Dacie. Generalii şi corpul de gardă aruncară armele şi-l urmară într-o tăcere desăvârşită. Vestea se răspândi ca fulgerul la Marele Preot

Vezina şi în toată Dacia. Regele a hotărât să coboare în locuința lui Zalmoxe, timp de trei săptămâni. Locuință mai mare decât orice sanctuar de piatră şi marmură, făcut de mâna omenească, pe suprafața pământului Daciei. Acolo, în adânc, s-a despărțit de lume Marele Preot şi Rege Zalmoxe, dând un banchet pentru generali şi oşteni, adevărată nuntă regală. Apoi, s-a mutat în adânc, de bună voie, spre uluirea tuturor. În adânc de lumină. Iar cine coboară după el, acvolo, găseşte lumină şi apă. Şi nimeni nu se va apropia de gura subpământului, trei săptămâni. Nimeni, chiar de s-ar auzi glăsuind crengile pădurilor, cu glasul regelui Decebal, chiar de ar vorbi oile şi pruncii din leagăn, cu glasul său. Abia după trei săptămâni vor veni Marele Preot Vezina şi cetele de călugări. Toată suflarea preoțească, timp de trei săptămâni, coboară, în sinea fiecăruia, în locuința cea mai din adâncuri şi trăiesc toți, fericiți, în îndestulare, cu lumină şi apă. Acolo, potrivnicii nu pot ajunge. Călugării din toată Dacia au început coborârea în tainele cele ascunse ale Luminii Line, din adâncul ființei umane, mai târziu, de când le-a ajuns vestea. Vor trăi şi ei, tot trei săptămâni, cu lumină şi apă. Cu daruri din partea Luminii Line. Cu iubire şi dor. Iar toată suflarea dacică, în cutremur, de coborârea în adâncuri a regelui, va posti o zi, două, sau trei, după cum va vrea fiecare. În sinea fiecăruia, e drumul spre adâncimile proprii, spre Sanctuarele Luminii Line.

Departe e taina cea ascunsă, gândi scriitorul. Nepotrivit cuvânt. Nu ascunsă, ci nevăzută aici şi văzută dincolo. Aici vedem soarele. Razele soarelui ne mângâie şi pătrunde în noi cu totul felul de binefaceri, fiind parte din întreținerea vieții. Omul, planta, peştele, pasărea... O, cât de simplu! Mă şi uimesc cât de complicat şi insuficient gândim şi ştim noi, strănepoții dacilor, de pe vremea lui Decebal. Şi cât de simplu şi la vedere, pe înțelesul tuturor gândeau părinții noştri daci. În lumea cealaltă luminează un alt soare, din care e plămădită lumina minții. Iar lumina minții e cea dintâi, apoi au venit pe lume sorii şi stelele. Şi nu e întuneric dincolo, pentru că nici nu sunt planete şi stele în calea inteligenței vii. Nicăieri căile ei nu sunt blocate. Şi nu e întuneric, aşa cum e pe planete, în partea lor opusă soarelui. Iar lumina aceea de dincolo, e vie, inteligentă, ea însăşi este iubirea şi patria iubirii, ea însăşi este fericirea şi patria fericirii şi nemurirea şi patria nemuririi. Şi are personalitate şi personalități. Şi celor cărora li s-au deschis porțile, au văzut deplin, în sufletul lor, cu văzul minții, mai limpede şi mai expresiv decât cu văzul ochilor, aici, în lumea planetelor însorite. Uluiți şi cutremurați de fericirea ce a irumpt în spiritul lor. Casă plină de lumina soarelui. Suflet plin de Lumina Lină. Ca o Niagară în revărsare în ființa umană. Orbită. Negru, de prea multă lumină. Nu mai vede nimic. Apoi ochiul lăuntric se trezeşte şi omul se vrea năvălit, în continuare, de Niagară. Mereu, mereu, mereu şi într-una. Etern. Taina cea de dincolo, atât de aproape, ca lumina zilei în amiază, pe un cer senin. Aproape, în mine. În om. În om. Ştiu că e vie şi bună şi sfântă, Niagară de iubire. Iar eu, sub potopul iubirii sale, nu mă satur de iubire. O doresc nețărmurit şi o iubesc năprasnic. Şi cuvintele nu mai sunt îndestulătoare. Nu mai pot exprima ceea ce există. Sunt mărunte coji pentru zorii ce stropesc genele pământului. Nu mai încap în ele neînceputul. Dar omul, în spirit, înțelege Niagara ce nu încape în cuvinte. Iubirea, iubirea, iubirea. Năvalnică. Niagară fără maluri şi lină şi tămăduitoare şi proptitoare cu fericire. Apoi omul a rămas iar, el, aici, în lumea aceasta în care suntem şi o vedem. Şi un dor, ca o rază de lumină din nevăzut, a rămas de la om, la

lumea de dincolo. A rămas ceea ce s-a descoperit. Şi a înţeles că e mai bine că a rămas aici, în lumea aceasta, decât în cealaltă, spre a fi luptător pentru eliberarea omenirii. Ştiau dacii destule lucruri, sigure, despre lumea de dincolo, de nu se înfricau de moarte. Nu se înfricau, deci nu puteau fi robiţi de nici o ameninţare. Că moartea nu vine de la cer, ci de la potrivnici. Nefiindu-le frică, totul trece pe planul spiritual. Din starea spirituală se debarcă pe drumul spre platourile spirituale, spre eterna fericire a întâlnirii cu Lumina Lină. Potrivnicii nu le-au îndoit genunchii nici când au fost copleşiţi pe câmpul de luptă. Eternii luptători, eternii eroi. Niciodată scoşi din lumea de aici, niciodată acceptând s-o lase potrivnicilor.

Noaptea grea îl ţintui, zidindu-l de viu. Groaznic. Să-ţi pătrundă întunericul şi în ochi. Zidit cu ochii deschişi. Dacii ridicaseră scările de funii şi plecaseră, pe un pântec de stâncă terasata, de unde le aruncară, pe partea abruptă a peretelui, jos, peste un mare rug, care mistuia cu foame crengile uscate. Şi totul se topi în flacără şi jar. Decebal fusese înmormântat.

Şerpii de întuneric se retrăgeau din ochi, unde mijiră câteva pâlpâiri de zori. Şi zidurile de întuneric îşi pierdură din presiune. Cu mare grijă, pipăind cu tălpile fiecare fărâmă de pământ, îşi aşeză mai cu îndrăzneală tălpile picioarelor. O părere înşelătoare îi trecu prin faţă. O fi lumina, o fi închipuirea ei? Aşteaptă. De la intrarea subpământeană, în aven, cotind, coborând şi iar cotind, lumina îşi prelinse până la el amăgitoare unduire. Aştepta neclintit ca o stâncă. Ochii distingeau acum drumul luminii, de undeva de la suprafaţă, spre adâncuri. Nici păsările cerului, nu e tocmai sigur că, după revenirea din cotul coborâtor, din peşteră, se pot înălţa pe verticală. Iar dacă nu pot pe verticală în sus, aripile îndoite se-nşurubă pe verticală în jos. Până unde, nimeni nu ştie. Între tunelul dintre cer şi adânc, o cotitură spre peşteră, îl preluă şi îl înghiţi pe rege. Înapoi cu neputinţă. Deasupra, Muntele Cununa Zeilor. Închis bine ca-ntr-un sarcofag. Pe măsura unui rege, al unei mari ţări.

Decebal pricepu că e pe teren bun. Se aşeză şi se întinse în uitare de sine, aşteptând să i se elibereze sufletul din încătuşarea întunericului. Apoi se întoarse, tot culcat, cu spatele spre părerea de lumină, pândind clipa care-i va veni la îndemână, pentru a înainta în întunericul ucigaş. Într-un târziu se ridică şi porni cu băgare de seamă, pe lângă peretele peşterii, având grijă să nu se sfâşie nici la umăr, nici la cap, nici la palme. Cineva, abia perceptibil, i se mişcă în suflet. Trebuie să fie Zalmoxe. El, primul, a inaugurat drumul învierii. Moartea? Nu există! Neexistând, nici teama nu există. Cineva iar îşi făcu prezenţa simţită. Un fel de mişcare în bobul de grâu. Prelingându-se din pogorre în înălţare. Mişcare din nefiinţă, spre fiinţă, din putrezire spre rodire. Din programul cerului, trecut în lujerul flămând după lumină.

Sufletul lui Decebal se regăsi deplin. Regele realiză abia acum situaţia, mai mult decât dramatică, în care se afla. Bobul de grâu fusese acoperit de brazda de pământ. Va da rod, sau va deveni întuneric, iar întunericul nu este flămând de lumină şi mereu se adânceşte, mai mult, mai departe de calea luminii. Decebal ştia că la capătul tunelului îl aşteaptă lumina. Victoria. Se opri. Orice izbitură cu faţa, cu tâmpla, de vreun colţ de stâncă, l-ar fi adus într-o situaţie fără ieşire. La coborârea în subpământ, un călugăr, în deplină tăcere, l-a încins peste mijloc cu o curea lată, de care atârna o ploscă cu apă. De asemenea, îi mai atârnă, la spate, nouă nuiele de alun, ca o tolbă cu suliţe. Regele nu ştia nimic de rânuiala lor. Primindu-le, îl întrebă din privire pe

călugăr, de ce, dar nimic nu se clinti pe fața şi-n ochii acestuia. Regele porni spre gura pământului. Abia sub pământ înțelese glasul tăcerii. Acum, călugărul îi şopti pe-nțeles, ce să facă. Îşi legă de mijloc mănunchiul de şase nuiele, pe care îl va târî după el, iar cu celelalte trei, în mâini, una în sus şi două lateral, va palpa înălțimea şi laturile tunelului. Câte trei nuiele, pentru fiecare şirag de ziler. Îşi trase sufletul. Îşi croi drum prin întuneric. Răcoarea începu să îi facă bine, după sudorile care îl năpădiseră. Mergea cu sârguință, încântat de drumul rămas în urmă. Merse şi iar merse, drumul adevărat, din poveste, până când începu să se simtă încălzit, iar aerul rece.

– Nu-i a bine. Aerul va fi din ce în ce mai rece, iar dumul din ce în ce mai lung. Trebuie să merg mai încet. Îmi va fi întrucâtva mai rece, dar nu frig. Iar când voi da semne de oboseală, să mă opresc şi cu desăvârşită siguranță să-mi însemn drumul, spre a şti direcția de înaintare, după ce mă voi trezi din somn. Altfel nu mai ajung unde mă aşteaptă lumina, ci mereu unde mă aşteaptă întunericul.

Frigul îl adulmecă din aer şi din stâncă. Luă hotărîrea să meargă distanțe mai mici, cu odihnă scurtă, pentru a nu adormi şi a fi străpuns de ger. Se strădui să fărâmițeze ceasurile de somn şi să segmenteze drumul cu fărâme de somn. De la o vreme uită măsura timpului. Nu îşi mai dădea seama de ziuă şi de noapte şi nici nu-şi mai încărca voința cu aşa ceva. Nu mai existau nici ziuă şi nici noapte, numai întunericul. Şi nici muntele, ci întunericul în proapria-i locuință. Şi nuielele de alun atingeau pereții şi tavanul locuinței întunericului. Locuința subpământeană a lui Zalmoxe. Oboseala îi dădea târcoale cu îndemnul de a se odihni ca lumea. Un somn adânc. Se întinse şi luă cunoştință cu copleşitoarea momeală a somnului. Dar de-ndată îl ignoră, ridicându-se. Îşi continuă drumul, însuşi fiind drumul prin întuneric. Şi se oprea drumul. Jos. Ațipea. Se trezea şi pornea, drum prin noaptea somnului. Şi trăgea somnul după el, până se întinse în somnul nopții, care îi pătrunse prin întregul trup, într-o copleşitoare plăcere de a se lăsa adormit. *A mă lăsa?,* îi înmuguri primul gând în sinea gândului. Şi un răspuns vag: *Nu!* Şi se ridică şi porni mai departe, dormind. Dar cineva din fața lui îl opri. Decebal se trezi de-ndată. Îşi dădu seama că trecuseră doar câteva clipite, între adormirea sa, mergând, şi între trezire. Mâinile cu nuielele de alun căzuseră pe lângă trup şi se loviră de piatră şi el tresări şi se trezi. Îşi pipăi cu grijă cele şase nuiele, legate la spate, cu o sfoară, de brâu, ca o direcție de înaintare, apoi nuielele de jos şi constată că în mod sigur nu s-a întors din drum, în clipitele de somn. Îşi adună cu grijă nuielele, într-o mână, fără să le ridice de jos, iar cu cealaltă pipăi peretele de care se apropiase. Nu mult i-ar fi lipsit să se treznească cu capul de piatră. Îşi verifică nuielele, la început lungi, ca nişte araci de fasole, şi constată că acestea se scurtaseră. Nu-i mai erau de folos. Dar nu le aruncă. Se trezise de-a binelea. *Poate îmi vor fi de folos*, îşi zise. *Chiar acum la marcarea drumului. Sunt compet treaz. Am răgazul să îmi amintesc cine sunt şi ce caut în adâncurile cele fără de întoarcere, ale muntelui.* Îşi însemnă cu meticulozitate sensul de înaintare, pe care să-l recunoască, chiar dacă s-ar răsuci în somn, în fel şi chip. Şi se culcă. Ştia că cinci ore îi erau necesare, în orice împrejurare, pentru a fi deplin refăcut. Nu ştia de câtă vreme se tot zbătuse, segmentându-şi drumul cu fărâmituri de somn. *Nu cred să fi făcut un şirag de zile. Trei zile şi trei nopți. Acum, a patra noapte. Şi încă două, cu fărâmituri* de somn şi în a şaptea, din nou cinci ore. Două nopți, din şapte, de somn

deplin. *E mult, e puţin? Sunt în gâtul muntelui şi dacă nu am măsura împrejurărilor, în burta lui rămân să îngraş întunericul*. Şi adormi şi se trezi de-a binelea şi stabili cu precizie direcţia de mers. Porni la drum, cu alte trei nuiele în mâini. Nu-i era frig, nici cald, nu era aici nici el, nici altceva, ci doar bolta şi pereţii din burta muntelui şi trei nuiele, care nu se dezlipeau de boltă şi de pereţii laterali. Alunecau.

– Nu se poate. Dacă adorm acum, adorm şi aici rămân. Dorm mergând! Dacă din somnul mergând, dorm mai departe culcat, în veci nu mai ştiu unde este înainte şi unde este înapoi. Se opri. Îşi însemnă cu meticulozitate maximă drumul, direcţia de înaintare şi se odihni, adâncindu-se de voie în braţele somnului. Şi nu mai era ger în burta muntelui. *Nu-i prea frig, să mor înghețând.* Şi ca să fie sigur că nu se înşeală, se ridică. Apoi se întinse iar şi adormi, somn greu, în greul pământului. Pe sub gene i se furişă lumina sufletului. Vedea în întuneric cu o altfel de vedere, decât cea omenească. Cineva, pe lângă beţele de alun, mai pipăia bolţile de piatră. Îl simţea ieşind din trupul său, fără să îl părăsească, prelingându-se înaintea sa pe boltă şi pereţi. Acceptă situaţia aceasta şi merse împreună cu el. Era un duh. O inteligenţă.

În Sanctuarul Învierii aşteptau călugării daci, în rugăciuni nerostite de buze. Puţini daci reuşiseră să iasă din Muntele Sfânt. În mai mult de o mie de ani, doar Marii Regi şi Preoţi, Zalmoxe, Sarmis şi Deceneu. Acum încerca regele Decebal. Ceilalţi, rămaseră prinşi în noaptea pământului pentru totdeauna. Fiecărui rege, Marele Preot îi spunea totul despre locuinţa lui Zalmoxe, subpământeană, cum îi zicea obştea de rând a Daciei. De fapt, era vorba despre drumul spre Lumina Lină. Nici unul nu era nici obligat să-l străbată, nici să nu-l străbată. Şi nimeni nu-l judeca, de nu mergea şi nici nu-i zicea niciodată nimic. Lumina Lină există în fiecare om. Fiece om are în el depozitul nemuririi. L-a păstrat? L-a păzit? Atunci, e bine. Senzorii din sinea lui vor fi recunoscuţi şi i se vor arăta lui ce mintea oamenilor de azi nici că poate a-şi imagina. Dacă nu...

Decebal nu aveau nici o altă grjă decât aceea de a merge. Era însuşi mersul. O încredere desăvârşită, o îndârjire necăutată, de a continua drumul, o forţă izvorî din sinea sa, o bunătate, încât îi veni să se îmbrăţişeze, dar zâmbi, întâiaşi dată, de când, fărâmă de viaţă, licurici de suflet, se afla în măruntaiele pământului. Merse mai departe.

– Lumină pururi vie, bine zidită în mine, luminează-mi deplin lăuntrul, să văd eternitatea. Viaţa eternă şi inteligentă. Trupul fericirii depline. Întors din prăpastie, eu, în mine însumi, etern-luminat. Noi înşine, ***dacii.***

Nuielele nu mai atinseră nici tavanul bolţii, nici pereţii laterali. Boltire. Cât de mare? Se retrase spre stânga până atinse iar peretele cu nuiaua. O muzică divină, ca o adiere, venea de undeva. Ochii lui Decebal dădură în lacrimi.

– Ei sunt, flăcăii taichi.

Se lăsă pradă melodiei pe care, acum, o auzea, în surdină, cu claritate. Se mişcă ceva, cineva, aşa, ca o unduire. Mijiră zorile. Decebal se retrase spre perete şi, act reflex, îşi însemnă direcţia de înaintare, apoi se aşeză şi se răzimă de peretele de stâncă. Nu vru să mai aibă grija trupului. Se lăsă pradă mijirii zorilor. Ochii i se obişnuiră cu locul unde se afla. Apăru o dungă de lumină şi rămase aşa destulă vreme. Decebal se surprinse cu mâinile pe ploscă, ridicând-o spre buze. Prima înghiţitură de apă. O aşeză la locul ei, la chinga curelei. Dunga de lumină se mărea.

Un dreptunghi cu laturile orizontale prelungi, şi cele laterale, scurte. Numai că cele laterale se tot măreau, încet, ca o părere. O fereastră spre cer? Acum ajunsese pătrat. Proporţia se inversă, laturile verticale se prelungiră. O uşă spre cer? Într-adevăr, o uşă. Dincolo de ea, o minune. O încăpere ca de pe altă lume. Iar melodia, trecând pe nesimţite de pianissimo, umplu şi bolta în care se afla Decebal, apoi încetă. Atunci Decebal se apropie de intrare, cu o sfiiciune atât de mare, pentru un războinic. Ajunsese, în fine, în vizită la flăcăii săi. Se sfia să intre încălţat. Se descălţă şi nu uită să însemneze cu cizmele direcţia de înaintare. Trecu dincolo. Intră. O uşă uşoară, interioară, se închise în urma sa. Sesiză de îndată că înăuntru este o temperatură potrivită şi un aer plăcut. Chiar şi unui bărbat în plină forţă îi poate plesni inima de uimire, la auzirea unui glas omenesc, aici, acum.

– *Decebale, eşti bine venit. Ia loc pe acel scaun cu spătar şi aşează-te comod.* De-ndată ce se aşeză, scaunul se extinse. Decebal luă plosca cu apă plosca cu apă. Bău trei înghiţituri. Uimirea îi deveni mai copleştioare.

– *Decebale, nu ţi se va întâmpla nimic. Îţi vei reveni de-ndată din şocul uimirii. Eşti bine pregătit, sufletul tău primeşte adevărul, aşa cum pământul primeşte ploaia spre rodire.*

În faţa lui Decebal, la câţiva metri, apăru Zalmoxe, în ţinută regală. Îi povesti despre întâmplări cu mult mai înainte de Zalmoxe, din şiraguri de milenii pierdute de omenire, în timpi îndepărtaţi. Atunci, când s-au scufundat în uitare. Şi semnele acelor vremi s-au măcinat şi ţărână s-au făcut. Aici, sub Cununa Zeilor, se ştie tot ce a fost. Mai sunt cununi, dar a Zeilor e numai una. Şi numai celor ce au păzit comoara în ei înşişi, li se deschide interiorul muntelui. Senzorii lor sunt recunoscuţi. Şi dacă sunt şi alţi senzori, nu se deschide. Pentru alţii e vorba doar de o peşteră şi atât. Şi numai sub acest munte se află legătura cu feciorii noştri. Sub ceilalţi munţi sunt cărări false. Pentru căutătorii de comori. Aurul îi interesează. Altceva nici nu îşi pot imagina. Şi numai cei aleşi ştiu care munte e Cununa Zeilor. Public, e cunoscut sub alt nume. Nu s-a dat de urma noastră şi nici nu se va da. Nimeni. Aici e sălaşul de legătură cu flăcăii noştri. Intact, perfect, pentru mai mult vreme decât cea în care se vor întoarce. Îi mai spuse Zalmoxe despre coborîrea sa în adâncimi, când a învăţat cu o repeziciune uluitoare, fiind conectat la lumini. Apoi, a rămas şapte ani de serviciu, în legătură, atunci necesară, cu cei de sus, pentru transfer în creierul pe care îl simţi la lucru, a noilor cunoştinţe, oferite lor, în dar, de ***Iubirea cea Eternă.*** Îi mai spuse despre cei care coborîseră după el, în adâncimile de lumină, Sarmis şi Deceneu. De ştiut au ştiut şi alţii, dar proba nu era şi nu este obligatorie pentru nimeni. Zalmoxe îl privi cu atenţie, apoi continuă:

–*Da, te-nţeleg, nici o grijă, uriaşa uşă, groasă de mai mulţi metri, peretele de stâncă, nu se mişcă din loc nici pentru tine, dacă te însoţea cineva care nu era de-al nostru. Senzorii de aici detectau şi peretele de stâncă rămânea la locul lui şi n-ai fi văzut niciodată ce este aici. Dar ai fi crezut. Ferice de tine.*

Apoi Zalmoxe tăcu. Decebal înţelese că Zalmoxe îi citea gândurile şi tot în gând îl auzi vorbindu-i:

– De ce te miri? Vorbesc exact limba dacă de acum. Înțeleg totul şi înțelegi totul, pentru că e în mine şi în tine, Lumina Lină. Şi acum să-ți vezi feciorii după care îți seacă inima de dor.

Zalmoxe dispăru. Decebal, uimit, încercă să afle cum şi unde. Zâmbi împăcat de fenomen, fără să încerce a dezlega misterul. În fața sa, în locul lui Zalmoxe, nişte privelişti, care doar pentru o scânteie de secundă i se păru a fi munții din jurul Sarmizegetusei. De pe un munte pe altul punți de energie şi deasupra, Doamme, deasupra... Nu, nu se poate. Acolo, o localitate cu toate cele de trebuință. Nu cumva vegetația codrilor fusese condensată? Nu cumva pomii cresc acolo? Da, da.

– Vă mulțumesc. Vă mulțumesc. Pe veci şi etern, ca şi până acum, al vostru Decebal. Noi înşine, dacii, geții, tracii, pelasgii şi mai înainte de pelasgi, pe vremea lumii aceleia care... Iată, mă recunosc şi pe mine printre ei. Sărbătoare în cer şi pe pământ. Plecăm pe-o aripă de univers. Ne ia uşor şi ne duce pe zeci de mii de ani, să ne-ntoarcem cu creanga de eternitate, s-o altoim în pământul atins de sfărâmiciune, în urma unei grave erori. Ştiam drumul. Era liber. Cele două lumi! Cât de mult se doreau! Oh, oh, strănepoților, de la începutul mileniului trei, cât de vag ştiți sau bănuiți că lumea cealaltă există. Şi coborîți încă, penetrați de întunecimile care îşi căscară domeniile în jurul nostru. Dar nu renunțăm la Lumina Lină şi de-o fi în eternitate să ne opunem potrivnicilor. Aceştia sunt hotărâți să păstreze omenirea pentru ei. Iar noi, de a ne elibera. Şi ne vin flăcăii. Venim noi înşine îndumnezeiți. Miei de Lumină Lină.

Scriitorul se ruşină de josnicia de care da dovadă. Ajunsese unde nici nu bănuise, nici nu visase, nici măcar nu ar fi fost în stare să-şi imagineze ce vedea. Întrecea cu mult hotarele imaginației sale. Se întoarse la masa de lucru. Se trezi copleşit de imposibilul posibil. Aşa i se rotunjise în minte tot ce trăise în ultimul timp. Aşează unealta de scris pe hârtie, mărturisind astfel că lumea în care a fost nu încape în cuvinte. Abandonă gândurile, imaginile, zicându-şi că oamenii vremurilor sale sunt atât de mici, încât nu a sosit timpul altor dimensiuni.

Între timp, Decebal era în laboratoare şi învăța din timpii în care omul nu-şi pierduse de tot comunicarea cu inteligența, blânda, iubitoarea, eterna Lumina Lină, Niagara de iubire. Simți însă o îngrijorare. Înțelese că timpul dintre strănepoți, *flăcăii taichi* şi el se poate destrăma în sinea sa. Renunță la desfătarea *ad integrum* în sine, pe sine şi pe dacii săi din timpii atât de îndepărtați şi de uitați, de parcă nici n-au fost şi îşi zise că trebuie să plece de-ndată. Acum ştia profunzimile creierului care stocase ce-a fost şi toate conexiunile cu dacii săi, purtători peste vremi, a unor fărâme din paradis. O voce îl îndemână să ia o lumină cu el. Nici o grijă, se va întoarce singură. Întinse o mână şi o lumină i se înfăşură de braț, transformându-l în torță. Lumină albă, lină, blândă. Părăsi în grabă încăperea. În urma sa un perete masiv, compact, închise drumul în spre taina de sub munte. Prin culoar pot veni cete de cercetători cu orice aparate. Ele nu vor detecta nimic altceva decât piatra şi componentele ei. Doar el detectează pe cei cu detectoarele.

Decebal înaintă ca plutind. Şi odihna îi era dulce. Îşi lăsa tâmpla în lumina pe care o luase cu sine. Rar mai bea câte o gură de apă. Se grăbea şi parcă zbura. Să recupereze timpul. Să nu fi întârziat prea mult în adâncimile luminii şi timpul său din afară să fi trecut... Auzi glasul lui Zalmoxe, care îl linişti:

– Nu te grăbi, Decebal. Nu ai întârziat prea mult în lumina ce-a fost şi va să fie iară. Ai tăi te aşteaptă în Sanctuarul Învierii, în care dacii tăi ar putea intra în năvala cailor, atât de mare este, dacă n-ar fi loc sacru. Mergi cum merge un om. Zeii sunt sus. Se întorc în Dacia peste două mii cinci sute de ani. Asa arată creierul cu care ai stat şi tu e vorbă.

Decebal, încet-încet, deveni el însuşi, regele Decebal. Energiile care îl purtaseră ca mergând deasupra apelor, dispărură. Picioarele călcau apăsat, voiniceşte. Oboseala îi îngreuna mersul, dar voința oțelită îl îndemna să meargă. Avea torța de lumină blândă cu el... Încet-încet, imaginile de după peretele de piatră se estompară şi se tot restrânseră, până deveniră o scânteioară, apoi se micşorară şi mai mult şi dispărură. Regele simți adierea unui aer proaspăt, semn că nu mai era aşa mult până va ieşi la liman, pe fața pământului. Văzu câțiva călugări surprinşi de lumina blândă. Fugiră ca nişte umbre şi dispărură.

– Am ajuns, suflete, am ajuns.

În Sanctuarul Învierii, boltit, din partea cealaltă a muntelui, Marele Preot Vezina, călugări şi câțiva daci, dar nici unul dintre generalii săi şi nobilii apopiați familiei regale.

– Rânduielile sacre îşi au temeiul lor. Ştie Marele Preot Vezina de ce.

Se apropiară toți, cu gândul să atingă lumina blândă de pe brațul lui Decebal. Aceasta se mută singură, pe brațele lor, pătrunzându-i cu adieri lăuntrice, până în depozitele din adâncimile spiritului lor, reactivând iubirea, căldura, speranța, vrednicia, fericirea, iubirea, apoi se înălță deasupra lor şi se întoarse singură pe culoarul pe unde l-a însoțit pe Decebal. Nici un cuvânt din partea nimănui. Îl îmbăiară pe Decebal, îl îmbrăcară în ținuta sa strălucitoare, de rege, îl încinseră cu cureaua de luptă, de care atârna sabia dacică. Intră în Sarmizegetusa în triumf, fără să se spună de ce. Trăirea simțământului unei mari victorii cuprinse sufletele poporimii, luptătorilor şi comandanților. Decebal avea spiritul ca stânca. Aşa se simțiră în sinea lor toți cei care-l întâmpinară. Regele dinamiză toată cetatea de scaun, cu voință şi încredere în viitorul neamului dac. De aceea îl iubeau. Se transmitea încredere şi tărie.

– Ascultare de cuvânt, îşi zise Decebal. Nu există ***nu se poate.*** *În nici o împrejurare.* ***Imposibilul*** *nu există. Orice e posibil. Şi răul şi binele. Deci binele nu este imposibil. Iar eu ştiu că binele nu este aşa, un vis, ci că visul este numai o frântură mică din realitatea binelui.* Aşa erau trăirile lui Decebal.

Ştafetele soseau zi şi noapte cu veşti de la Roma, Ierusalim, din Grecia, Galia, Germania.

– Rege Decebal, vin romanii.

– De două sute de ani tot vin. Toate drumurile lor imperiale sunt spre noi.

– Iar de aici înapoi, rosti un tânăr comandant, vestit pentru forța şi curajul său.

– Aşa va fi, dar cum ?

– Zdrobindu-i!

- S-a născut un imperiu foarte bine pus la punct cu războiul, ca să aibă cine lupta împotriva Daciei, zise Decebal, ca pentru sine. *Şi dacă n-ar fi fost Dacia ?,* îşi zise Decebal. *Atunci Imperiul Roman nu ar fi existat. Avem ce romanii nu au. Apoi,*

către carpodac. Da, carpodacule! Zdrobindu-i! Şi-i vor zdrobi dacii liberi, carpii! Munţii carpilor, Carpaţii!

– Aşa va fi, rege Decebal!

– Dar pe dacii liberi, cine-i va ajuta ? Pe noi, de sub flamura libertăţii eterne? grăi Decebal, ca pentru sine. *Şi de la un timp mulţi vor veni alături de noi, uimiţi şi uluiţi de năprasnicele lovituri aplicate romanilor de către daci.*

– Repede îi terminăm, felii, felii, pe romanii ăştia!

– Da, în trei sute de ani, auzi Decebal în sinea sa, limpede glasul lui Zalmoxe, glasul cel din adâncuri. Decebal începu a fi foarte atent la acest glas, dar şi la comandanţii săi. Era neîndoielnic că Zalmoxe participă la acest conciliu.

– Felii, zici, interveni un general mai vârstă, privind cu oarecare reţinere şi reproş, spre tânărul comandant carpodac. *Măcinaţi cu morile întregului neam. Doar aşa.*

– Îi băgăm în coşul morii, rosti iar tânărul comandant.

– Moara merge încet. Multe boabe sunt în coş, dar puţine ajung între pietrele morii.

– Trei sute de ani de măcinat ca să eliberm Dacia, până la Dunăre, auzi Decebal, din nou, limpede, glasul lui Zalmoxe.

Tăcerea lui Decebal era încurajatoare pentru concilul comandanţilor. Îşi dădeau drumul în aprecieri, de regulă de oameni hotărîţi şi în stare să frângă cerbicia romană. Dar de bună seamă vorbeau aşa şi pentru că lui Decebal îi plceau doar eroii, luptătorii neînfricaţi, învingătorii.

– Spune Zalmoxe, spune mai departe, continuă Decebal să converseze, în gând cu Zalmoxe.

– Şi toate mergeau spre bine, până când, peste alte două sute şi mai bine de ani, trădarea grecilor va pune poporul dac din Dacia dintre Dunăre şi Munţii Haemus, sub sabia slavilor, sub conul de umbră al istoriei. Felii, felii, cum zise mai devreme tânărul comandant. Şi atunci va începe peste întregul nostru neam sângerarea cea mai lungă şi grea, cu cerul înnourat, cu rare revărsări de senin şi tot aşa până aproape de întoarcerea flăcăilor noştri. Şi asta numai dacă vrednicia voastră, rege Decebal, de a apăra Lumina Lină, va fi atât de hotărîtă , încât ss fie energie, ideal şi vis, în sângele generaţiilor ce vin! Să ţină la lungul tăvălug al lifetlor, întunecimilor şi apoi, iar, al imperiilor.

Comandanţii sesizară, toţi, că Decebal era un arc uriaş de energie. Părea un uriaş pe care nici gratiile de fier şi nici moartea nu-l vor birui.

– Şi tot aşa, până aproape de revenirea feciorilor noştri, când Lumina Biruitoare va fi pe faţa noastră, ca untul pe pâine.

Decebal ridicase mâinile privind spre cer, străfulgerat de ceva şi izbucni în glasul buzelor:

– Asta am vrut să ştiu, Zalmoxe! Zalmoxe! Zalmoxe! Şi tot aşa, îşi ridică el sabia, *până când Lumina Biruitoare va fi pe faţa noastră, ca untul pe pâine! Asta aţi vrut, romanilor, asta aveţi! Sabia! Adevărul nu piere de pe suprafaţa pământului. Şi cât timp exista Lumina şi Lumina există în eternitate, atât vom exista şi noi, neamul dacilor. Să ne vedem cu bine în nepoţi şi strănepoţi! Singurul lucru pe care nu ni-l*

poate lua nimeni, nici romanii, este dreptul la eternitate. Fie fericirea pe chipul luptătorilor daci, atunci când săbiile romane vor pătrunde prin trupurile noastre! Lumina aceea, de care noi ştim că ne iubeşte şi că noi suntem fiii ei prea iubiţi, e în noi! Vă e frică de moarte ?

– *Nuuu!,* izbucniră toţi comandanţii.

– *Atunci nici de romani nu ne este frică.* Apoi Decebal privi spre înălţimi şi cuvântă cu voce sfioasă şi liniştită:

– *Îţi mulţumesc, Zalmoxe.* Apoi, tot liniştit, către comandanţi:

– *Dacă nu ne-am opune romanilor, atunci ne-ar şterge şi umbra de pe suprafaţa pământului. Dar aşa, cu timpul, le vom şterge noi umbra pe care o aruncă peste luminile Daciei.*

La masa de lucru, scriitorul tresări, abia reuşind să facă un pas înapoi. Decebal, în armură de luptă îi trecu prin faţă.

– *Doamne,* grăi uluit scriitorul, *războiul dacilor împotriva romanilor continuă şi acum! Raportul de forţe dintre daci şi romani a fost răsturnat în favoarea romanilor abia în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Răsturnat temporar! Până atunci, majoritatea documentelor interne şi externe vorbeau de daci, ca denumire generică a tuturor românilor şi de Dacia, ca ţară unică, indiferent câte ţări medievale existau pe teritoriul ei. Daci din Dacia, indiferent de denumirile noastre, conforme denumirilor principatelor, ţărilor medievale, în care trăiam. O singură denumire pentru toţi, o singură ţară şi în vremile mai multor denumiri şi a mai multor ţări şi din nou o singură denumire şi o singură ţară. În a doua jumătate secolului al XIX-lea, prin Unirea într-o singură ţară a două dintre cele trei principate româneşti, cu alte cuvinte dacice, ţării i s-a dat denumirea de România, în loc de Dacia. Aşa a rămas, România, şi după Unirea cu celălalt principat românesc, Transilvania,cu nordul Bucovinei şi Basarabia, în fericitul an 1918. De acum, denumirea de român şi România au luat un mare avas, prin fenomenul monumentalizării popoarelor prin cultură, ce se desfăşoară tocmai în a doua jumătate a secolului al XIX-lea şi în cel următor. Situaţia îmi pare de neschimbat. Dar nu şi pentru cerbicia dacilor. Pentru ei nu există imposibilul. Luptă de două mii de ani pentru eliberarea de sub dominaţia romană. Mai bine s-ar ocupa de eliberarea de sub slavi. Aceştia, după anul şase sute, când debordează în Dacia de sud, formând, cu timpul Bulgaria şi Serbia de azi, se lasă cu greutate peste noi, în Dacia Eternă şi ne jugulesc până pe la anul o mie, apoi, sub dirijarea grecilor, ne fură limba din biserici şi din şcolile de pe lângă ele, limba maternă, schilodind-o. Este schilodită până azi. Şi sufletul din noi. Dar nu într-atât încât să nu reuşim renaşterea identităţii noastre. Nu identitatea slavo-românească, ci dacică, românească. Indiferent că acum, oficial, ne numim români,* ***noi tot daci suntem!***

Scriitorul tresărise, abia reuşind să facă un pas înapoi. Decebal, în armură de luptă, trecuse prin faţa sa. Un suflu, o mişcare penetrantă, din sinea scriitorului în sinea scriitorului, suspendă o parte din legăturile gravitaţiei pământeşti asupra corpului său. Se simţi mai uşor, cu o statură lăuntrică de admirat, cu cerbicia de a face fapte mari, pentru neamul său cel oropsit.

– Pietre de moară duce neamul meu în spate. Am să le iau, am să le sfărâm, uite-aşa! Îşi desfăcu braţele şi sfărâmă pietrele de moară. Şi le dislocă pe genunchi şi le aruncă, pulverizându-le. Începu să icnească, să lovească în dreapta şi-n stânga, sş urle strunit, să izbucnească în strigăt de luptă, să se bată dezlănţuit. Ridică un scaun şi-l pulverizâ de birou. Nemaiavând altceva la îndemână, înşfăcă biroul, mobilier greu, masiv şi într-o clipită îl ridică deasupra capului. Abia acum realiza situaţia în care se afla şi faptul că de-ar arunca biroul spre un perete, ar pulveriza peretele, sau de-l va trânti pe parchet, va declanşa o bubuitură, să-i bage în sperieţi pe vecini. Se trezi cu biroul deasupra capului, derutat, fricos, neputincios. Nu mai avea puteri. Era uluit că devenise uriaş şi că are deasupra braţelor biroul masiv, din nuc sculptat, singura lui bogăţie, pentru care mulţi pământeni îl invidiau. Nu-i veneau să creadă de ce a fost în stare, el, rotofeiul, de prea mulţi ani de stat la masa de scris.

– Un magnet puternic m-a prins în raza sa.

Scriitorul, pânditor al unor prezenţe de dincolo, docil şi prietenos cu aparițiile din lumea nevăzută, se aşează în faţa paginilor albe şi începu să scrie purtat de aripa uriaşului: *Pavecerniţă, blagoveştenie, stretenie, vovidenie, probojenie, praznic, vecernie, utrenie, stihoavnă, ceaslov, strană, denie, ceasurile, maslu, sfeştanie, parastas, sobor, aghiazmă, colivă, slavă, duh, nădejde, sinod, slujbă, svetilna, catavasier, octoih, minei, molitvenic, evhologhiu, obedniţă, ectenie, catisma, polieleu, vohodul, proscomidiar, prochimenul, paremii, litie, tropar, otpust, catismă, condac, felonul, dvera, ecfonistul, sedelne, ipacoi, voscreasna, icos, ierurgii, bedernița, nabedernița, Denia Prohodului, Utrenia Sâmbetei celei Mari (Din slavă tradus tot în slavă, brava!), Panihida, protosul, obednița, irmos, chinonicul, priceasnă, metanie, blagolsovenie, iată câteva probe că românii cunosc limba slavă (slavonă…), condimentată cu grecisme! Şi toate acestea au fost şi mai sunt băgate cu anasâna în creierul românilor, de pe la anul o mie încoace, iar din secolul al XIX-lea prin şcoli şi universităţi laice, care se înființează acum. Dacă aş invita elevii din România să meargă la preoţi să le ceară nu predici despre conţinutul textului biblic, ci traducerea textului biblic în limba română, cuvânt cu cuvânt? Da, în română. Biserica ar reacţiona că stârnim poporul român împotriva ei. Biserica este proprietara acestei păstrări în suferinţă, în crucificare, în adormire şi imbecilizare a poporului român? Nu! Ci oamenii bisericii! Ierarhia bisericească, preoţimea. S-a pus stavilă în chiar drumul eliberării, salvării (mântuirii) poporului român!.*

– Oare, chiar am dreptate?, se mustră scriitorul. De-ndată ce-şi formula întrebarea, îi apăru un chip de preot de demult, în haine sacerdotale autohtone. Într-o cămaşă naţională, albă, de in, până jos, încins pe mijloc cu un brâu. Pe piept, o cruce, format răsăritean, rotunjită la capete, iar pe spate, brodată, crucea tracilor, formată din cei doi Z. Se apropie de scriitor, îl îmbrăţişă şi pătrunse în sufletul scriitorului.

– Nu se poate! , izbucni scriitorul. *Nu se poate! Nu se poate! Dumnezeule Sfânt, partea din Sfânta Liturghie, intitulată, „Pe Tine Doamne Te Lăudăm-Te Domine Laudamus, aşa numitul Te Deum, este parte din Sfânta Liturghie strămoşească, dacică. În limba noastră maternă, în latina scrisă,* ***Te Deum*** *răspândit în toate bisericile Daciei secolului al IV-lea. Şi deşi ierarhia bisericii ştie, poporul român habar n-are şi nici puhoiul de intelectuali români. Le-a fost furată memoria existenţei*

propriului popor. Şi ne strigă ungurii şi slavii că unde am fost noi în mileniul întâi. Noi ne ştim aici dintotdeauna, din Slovacia de azi, până pe crestele Munţilor Balcani (Munţii Haemus) şi de la Dunărea Mijlocie (de pe la jumătatea Ungariei de azi) până la Bug. Nici nu ştim de ce îi interesează mileniul întâi, când slavii s-au aşezat în Europa în secolul al VI-lea, iar ungurii abia spre sfârşitui mileniului. Dar că strigă ei pentru a face zgomot planetar, înţelegem de ce, pofta lor expansionistă, de migratori debordanţi prin lume după jaf, încă nu e stinsă. Dar ca ierahia bisericii noastre să ascundă aşa ceva, în loc să păstreze rugăciunea ***Te Deum****, în original, în Sfânta Liturghie şi să o treacă, tot în original, în toate manualele şcolare, este de neînţeles. În original se vede ca într-o oglindă, limba română literară de azi, cât şi aspectul ei vorbit, popular. Cine are interesul să nu avem conştiinţa continuităţii noastre de limbă şi de etnie ? Iată o întrebare la care ierarhii Bisericii Ortodoxe Române vor trebui să răspundă odată şi odată. Şi nu oricum! Iar acest text sacru, alcătuit de Sfântul Episcop dac Niceta de Remesiana este parte constitutivă nu numai din Liturghia ortodoxă în limba română, ci este cântat şi de catolici şi de luterani. Şi bietul popor român habar n-are ce rugăciune a dăruit întregii lumi creştine! Dar se mai ridică şi o altă întrebare. Unde a existat un* ***Te Deum****, păstrat până azi, nu mai există, în cultura scrisă dacică din secolele I-VII şi alte creaţii? Nu cumva nici ele nu sunt în manualele şcolare şi universitare, din aceleaşi motive oculte ? Şi nici din secolele VIII-XIV ! Cine susţine că păstrându-ne Liturghia noastră latină am fi fost deznaţionalizaţi de unguri, ori minte cu bunăştiină, ştiut fiind că textul liturgic laitn şi celelalte rugăciuni în latină se regăsesc aidoma, ca într-o oglindă, în limba românească vorbită şi scrisă, ori minte din ignoranţă. Având în vedere că şi ungurii şi românii am fi avut Liturghia în limba latină, avantajaţi am fi fost noi, românii, deoarece limba noastră este limbă latină. Românii din Ungaria nu ar fi fost asimilaţi în aşa mare proporţie. Fiind distrusă Liturghia latină pe teritoriul Daciei, astăzi suntem un popor într-o perceptibilă măsură deznaţionalizat. Mai de-a dreptul, parţial slavizat, în limbă. Dar nu şi în spirit! Iar această deznaţionalizare în limbă va rămâne în cultura noastră ca o perioadă de glorie, de supravieţuire a latinităţii noastre, a identităţii noastre de popor latin, doar dacă nu ne vom ignora la nesfârşit rezistenţa în spirit şi enorma energie cheltuită în aceasta rezistenţă. Reintroducerea Liturghiei Latine în bisericile româneşti este de neevitat. De când suntem latini ? Din vremile de dinaintea Romei.*

Scriitorul, uimit, ca în faţa unui aisberg de lumină ce se înalţa din întunecimi, simţea în sinea sa, cum pianistul simte melodia, cum pădurea simte cu rădăcinile, apa şi o absoarbe în trunchi, cum floarea soarelui simte soarele şi se întoarce după el, simţea în sinea sa o lume ce iese la lumină, iar el nefiind altceva decât un steag dacic, un portdrapel pentru lumea ce debordează iar pe scena vieţii. Sufletul său, conştiinţa de sine, se restrase în una din cămările fiinţei sale, iar celelalte le lăsă cu plăcere celor ce preluau pârghiile comenzilor teribilei făcătorii, care este corpul omenesc. Dintr-o dată se simţi alt om, ca o baterie nouă, bine încărcată.

– Doamne, în mine au învins ai noştri. Fusesem încă din naştere sclavul imperiilor. Şi tata şi mama şi unchii şi mătuşile. Şi bunicii. Uite-aşa, în genunchi, deşi ni se părea că trăim în picioare. Dar castelele rezitenţei sunt în acele adâncimi ale fiinţei noastre, unde furii nu au ajuns şi nu pot ajunge. Lumină! Lumină! Lumină!

Viiturile se duc la vale şi se usucă, iar în mine se împlinesc luminile cele din castelele ascunse în adâncimi. De unde să încep să mătur? Câtă strălucire şi confort îmi dă speranța! Dar ce-au avut cu cuvântul ***speranța****,* cuvânt din moşi-strămoşi, *de l-au alungat din biserici, punând în locul său cuvântul slav,* ***nădejde****! Deci, aşa am fost schilodiți!* ***Venerează*** *a fost şi el alungat din biserici şi în locul său a fost încoțopenit slavul* ***cinstiti.*** *Şi ni s-a băgat în cap, cu forța,* ***utrenie*** *şi* ***vecernie****, de-am şi uitat cu desăvârşire de originalele noastre întemnițate. Noi înşine întemnițați sub lespezi de uitare. Spiritul altora la soare. Al nostru în mormânt. Şi uite-aşa cântăm priceasne, mândrindu-ne ca nişte tâmpiți, cu sau fără diplome universitare, că rostim cuvinte pe care, încă, în nici un chip nu suntem în stare să le traducem în limba noastră, deşi ele au eliminat, au răsturnat în mormântul, totuşi viu, din sinea noasră, echivalentele proprii, luminile, corăbiile, flota salvării noastre. Pe cine salvăm noi? Pe alții! Suntem înhămați, în spirit şi la marea corabie slavă! Să şi-o tragă ei înşişi! Cu câtă abilitate s-au grăbit, cu tăişul săbiilor, la piepturile noastre şi deasupra grumajilor, să arunce cuvântul* ***sărbătoare*** *peste bord şi să-l înlocuiască cu cel de* ***praznic****, să urce în altare* ***molitva*** *şi să-l tot rostim, incapabili să-i pătrundem înțelesul, iar cuvântul nostru, cu înțeles, să-l fi pierdut pe drum, sau să nu-l mai recunoaştem din turma cea mare a pravoslavncului ghiveci slavo-român. Iar coloana vertebrală a neamului românesc, cum ne* ***blagoslovesc*** *ierarhii noştri****- de ce nu ne bine cuvintează ?****-a avut şi un efect tocmai pe dos şi anume acela de a ne adormi conştiința noastră şi a o întări pe a potrivnicilor, aşa cum o fost de pe la anul o mie, până pe la anul o mie opt sute, când ierarhii de la noi au fost slavi- sârbi, bulgari, ruşi, ucrainieni- şi greci, iar liturghia a fost cea greacă, tradusă în limba salvonă, când coloana vertebrală o rezistat prin spiritul acumulat de liturghisirea evangheliei zalmoxiene şi a evangheliei lui Iisus, pe înțelesul neamului dacienesc, în latina literară şi vorbită, cu alte cuvinte în limba daciană literară şi vorbită. Liturghia slavonă, în biserici, prin asacuțişul săbiilor străine, cu preoți şi creştini dacieni martirizați. Şi aceştia sunt sfinții neamului dacienesc ! Biserica noastă s-a salvat, într-o etapă, prin preluarea ierarhiei de către autohtoni şi traducerea liturghiei din slavonă în română, traducere neterminată încă. Avem în vedere toate cărțile de cult. Urmează etapa a doua, prin recuperarea liturghiei din mileniul întâi, cu text paralel, tipărit în limba literară de atunci şi de azi. Liturghie în biserică.O duminecă pe lună. In latină.Coloana vertebrală, azi, funcționează, dar dăi şi luptă cu denie, sedelnă, svetilnă, slavă, colivă, vohod, prohod. Da, da, prohodirea celui ce îşi pierde luminile limbii proprii, alungată din biserici, prin impunerea în circuitul sacru, a cuvintelor invadatorilor. Eliminarea celor autohtone şi impunerea celor străine. Cândva au fost impuse. Dar acum cine le păstrează şi de ce? Ciomege în craniul străvechiului om carpatin, poate, poate, uite-aşa, ca pe role, într-o zi, va aluneca, pe dinlăuntrul său, în brațele imperialilor de azi, ruşi şi ucrainieni, sau în somnul în care au coborât cei mai mulți români, în Bulgaria, Grecia şi Serbia. Că nu-i voie, sub nici un chip, să vedem cum se oglindeşte limba noastră literară, păstrată în scrierile din secolele III-VII, de după Hristos, în limba noastră de azi. Eliminând cuvintele invadatorilor, înțelegem foarte bine limba noastră scrisă, din secolul al IV-lea.* ***Pieni sunt Caeli et Terra – Pline sunt cerurile şi pământul. Omnis Terra veneratur – Tot pământul Te***

venerează. *Înțelegem mai bine decât în limba noastră scrisă de azi, impusă prin biserică.*

Scriitorul sesiză cum primeşte o aliură universitară.

– Ce bine ar fi să pătrundă spiritul acesta în universități şi să răsturnăm lespedea de pe memoria oropsitului popor român. Şi acesta va reveni la suprafață, el însuşi, cu memoria tuturor vremilor. Acum doarme somn greu prin multe secole. Să se trezească! ***Niet****, spun slavii din sinea noastră, din cultura noastră, din biserica noastră, dintre noi, drăgălaşii de ei! Curat compatrioți. Să te strângă de gât, zicând că nu se poate schimba nimic, uitând, cu bună ştiință şi laşitate, că s-a putut schimba. Să nu cumva să ne amintim de strămoşii noştri din urmă cu două milenii şi jumătate, de arotiraşi, adică de arătorii terrei, de plugari, de tirageți, de geții localnici, pământeni, autohtoni, de strămoşii noştri de pe Tyras – Nistrul nostru de azi – de pe râul lor pământean, intern, din interiorul moşiei lor care se întindea până la Hypanis – Bugul de astăzi. Să nu cumva să ne trezim din mormânt şi să înțelegem latina de parcă ieri o ascultam evlavioşi în biserici.* ***Salvum populum Tuum Domine – Salvează poporul Tău Doamne. In Te Domine superavi – În Tine Doamne am sperat. In nomine Patris, et Fiili et Spiritus Sancti – În numele Tatălui şi al Fiului şi al Spiritului Sfânt****. Şi câtă îndobitocire şi slugărnicie şi asasinat împotriva noastră, din partea conaționalilor noştri, cu spirit de sorginte străină, conaționali care în cărțile bisericeşti şi în dicționarele academice scriu în neştire, negru pe alb, că sfânt este cuvânt slav. Bateți fraților piroane peste coşciugul neamului! Dar răbdarea Domnului nu este eternă. Ea acționează atunci când crede de cuviință, dar numai în spiritul adevărului. Şi atunci, împielițaților (Fii ai Satanei, draci în piele de om), ce vă veți face ? Iar acel* ***atunci*** *poate fi foarte aproape.* ***Sed libera nos malo****, rosteau strămoşii noştri, zicând* ***Tatăl nostru.*** *Şi toți înțelegem:* ***Şi ne eliberează pe noi de cel rău.*** *Da, cu adevărat este vorba de eliberareea din legăturile întunecimilor. Şi eliberarea o face Hristos. Se face prin Hristos. Dar azi, chiar înțelegem ce zicem!* ***Şi ne mântuieşte pe noi de cel viclean.*** *Cine ne poate traduce în limba noastră cuvântul* ***mântuieşte ? Mântuieşte*** *l-a implantat biserica, în limba noastră, spre a noastră imbecilizare, să vorbim cuvinte al căror înțeles nu-l ştim. Cuvânt de la o altă seminție, nu de la slavi. Numai autohton să nu fie. De ce să-l traducă, dacă îl avem pe* ***eliberează ?!*** *Dar îl avem pe* ***eliberează? Eliberează-ne Doamne,*** *este interzis! Este interzis şi* ***Salvează-ne Doamne!*** *Sunt interzise pentru că Homo Carpaticus ar înțelege ce zice... Dar ca să nu priceapă, este siluit, prin şir de secole să zică:* ***Mântuieşte Doamne poporul Tău,*** *în loc de* ***Salvează Doamne poporul Tău.***

Scriitorul se bucura de lumina omului liber. Sufletul său ieşise din mormânt. ***Te aeternum Patrem omnis Terra veneratur-*** *Pe Tine eternule Părinte tot pământul Te venereaza, a fost tradus* ***Pe Tine veşnicule Părinte tot pământul Te cinsteşte. Tu Rex gloriae Christi-*** *Hristoase rege al gloriei, a fost tradus* ***Tu Hristoase împărat al slavei. In Te Domine speravi*** *-În Tine Doamne am sperat, a fost tradus* ***În Tine Doamne am nădăjduit.*** *Sărmanele cuvinte ale limbii noastre, oropsite, nedemne să rămână în Sfânta Liturghie. Ruşinate, alungate, înlocuite cu cele slave. Textele noastre strămoşeşti, din limba noastră, strămoşească, au fost traduse într-o limbă*

stranie, jumătate română, jumătate străină, de parcă noi am fi jumătate de oameni. Hai să-i cinstim cu vodcă pe ierarhi, iar lui Stalin, sau urmaşilor acestuia, de la Kremlin, slavă, slavă, să le cântăm! ***Aşa ni s-a pregătit dependența politică față de Moscova. Pe cărările hiptnotice ale cuvintelor!***

Scriitorul îşi adună viața sa de până acum, ca pe o haină veche, de împrumut şi o lepădă. Cămaşa, întreagă, de lumină, îl monumentaliza în sinea sa, cu libertatea deplină de creştin, pe care o dobândi din mila Cerului. O lumină dărâmă zidul dintre *dincolo*, în spre azi. Scriitorul ajunse, în chiar zilele lui, în gândurile unui inginer constructor. Îşi concentră atenția la ce se întâmpla, amintindu-şi de cuvintele lui Decebal: ***Oşteni, prin genereții, până vom învinge!***

– Vino încoace frate dac, din unghiul conului de umbră, din închisoarea în care te poartă strănepotul tău, domnul inginer.

– Nu-mi vine să cred. Eu, zdrobit aici, gata să mă ridic, dar n-am tendoane şi os şi frunte şi ochi şi brațe. Nu vrea să mă asculte, acest brav oştean, acum cu rangul de inginer. Memoria lui e adormită. Alții privesc prin ochii săi şi altă minte i s-a instalat după tâmple. Şi el crede că este el însuşi, dar şi-a pierdut pupitrul de comandă.

– Şi totuşi.

– Un miracol. De un mileniu şi mai bine vă aştept. De când au trecut copitele cailor maghiari peste mine.

– Unde erai ?

– Acasă, în Carpis, la Cotul Dunării, în Budapesta de azi. Zalmoxe! Voi ați căzut tot sub copitele maghiarilor?!

– Grea trădare. Craii slavilor, rămaşi printre noi, nu mai erau periculoşi, aşa cum au fost la marea lor viitură. Şi ei şi noi ne pregăteam să dăm piept cu viitura maghiară. Aveam puternice mijloace militare să-i lovim, sau să-i lăsăm să meargă mai departe, punându-le în traistă de-ale gurii. Numai că, vai, slavii au vrut să scape de noi, şi, prin înțelegere cu maghiarii, să ne aibă de sclavi. Şi ne trădară. Şi maghiarii ajunseră în defileul Cetății Ung, fără luptă, conduşi de cnejii slavi, pe un drum lăturalnic, agățat de înălțimi, numai de puțini localnici ştiut. Oştirea noastră fusese ocolită de un şuvoi maghiar, iar celălalt ne stătea în față, înainte de trecători. Şi le-au deschis porțile cetății. Şi a fost un măcel scurt. Şi regele nostru a căzut în luptă. Şi s-a făcut pace. Marea bătălie nu a mai avut loc. Oştirea noastră de la trecători şi grosul viiturii maghiare au intrat împreună, ca prieteni, în cetatea de scaun a regelui nostru. Şi, dreptu-i că maghiarii au respectat înțelegerea de a nu rămâne multă vreme în ținutul Ung. Şi am petrecut împreună. Şi atât de încântați au fost de obiceiurile şi viața pe care o duceam noi, încât, regele lor, cu comandanții săi au socotit că este o onoare să primească titlul nobiliar dacolatin, de unguri. Şi n-au mai renunțat la el niciodată, nici urmaşii urmaşilor lor. Părăsind Ungul, au ajuns în Panonia, care este chiar în interiorul arcului dunărean şi se aşezară lângă lacul Balaton şi îşi întemeiară aici țara, cu numele titlului nobiliar românesc, de Ungaria. Iar poporul se numi poporul ungar. Şi mă miră faptul că ungurii de azi nu recunosc public un fapt care nu-i dezonorează, dimpotrivă şi că există un temei istoric al bunei vecinătăți între ei şi noi, între unguri şi români. Şi că am avut încredere în cuvântul maghiarilor. Şi că aceştia şi-au respectat cuvântul dat şi au părăsit pământul nostru

strămoşesc, Ținutul Ungului. Că şi-au păstrat şi numele de maghiari, e firesc. Acolo e Panonia despre care vorbesc documentele maghiare şi europene, inclusiv tratatele de istorie germane, că s-au aşezat unguriii în Europa şi şi-au format cu capitala în chiar centrul Panoniei, la Székesfehérvar, la nord-est de lacul Balaton. Extinderea denumiri geografice de Panonia, spre răsărit, este târzie, aparține mileniului următor şi pătrunde în tratatele de istorie în secolul al XIX-lea. De aici confuzia dintre Panonia propriu-zisă, patria europeană a poporului maghiar şi teritoriul extrapanonic, adăugat la denumirea de Panonia, pe măsura extinderii statului maghiar şi pe malul de răsărit al Dunării Mijlocii. Maghiarii, după ce îşi fondară țara, în Panonia, vor reveni militar la Tisa, abia după o sută de ani, pe vremea regelui lor Ştefan cel Sfânt, în fața aceloraşi țări româneşti, cu granița de apus tot pe Tisa, situație care abia în secolul al XX-lea se schimbă, când unele țări europene, grăbite să pună capăt primului război mondial, impun în mod eronat, prin tratatele de pace, anexarea la Ungaria a unei bune părți a teritoriului de pe malul de răsărit al Tisei, mal românesc. Tot în Székesfehéervar, în Mânăstirea Albă, este înmormântat Ştefan cel Sfânt. Extinderea teritorială a Ungariei, spre răsaărit se face extrem de încet. Faptul este ilustrativ prin mutarea capitalei, în 1381, mai spre răsărit, la Buda, tot la apus de Dunărea Mijlocie. Străvechiul teritoriul românesc al Transilvaniei este anexat la Ungaria abia în 1867. La cinci ani după anexare, în urma afluxului de mărfuri obținute prin jefuirea de tip colonial a românilor transilvăneni, portul Pesta se va uni cu Buda, iar Ungaria îşi mută capitala şi pe malul de răsărit al Dunării. Aşa apare, în 1872, Budapesta, ca noua capitală a Ungariei. Dar anexarea nu durează decât până în 1918, când întregirea teritorială a României, prin integrarea Transilvaniei la Patria-Mamă este un fapt împlinit. Imperiul austro-ungar dispare din viața Europei. Coloniştii maghiari rămaşi plocon în România, deşi au fost tratați cu generozitate, sunt tulburenți. Nemulțumiților le ia Dumnezeu darul. Şi mulți vor pleca din România, pierzând orice speranță de mai reface o Ungarie „Mare" – care nu a existat niciodată, fiind vorba de un ***imperiu****, ceea ce este cu totul altceva – de a destabiliza România, sau de a-şi forma un stat în stat, perspectivă imposibil de realizat, sub nici o formă şi sub nici o denumire. Asemenea planuri urzesc şi pentru Slovacia şi pentru Serbia. Există un singur stat pentru poporul maghiar, Ungaria.* ***Statul național unitar român nu este o marfă de negociat****. Dar, să ne întoarcem, dacule, treaptă cu treaptă, până pe vremea noastră, până la casa ta părintească. Buda este anticul Aquicum, capitala fostei provincii romane Pannonia Inferior, adică a părții estice a Panoniei, iar denumirea străveche a anticului Aquicum este cea de Carpis. De aceea te afli aici, oştene carpian. Ai căzut în lupta ce s-a dat la intrarea maghiarilor în Panonia.*

Ostaşul carpian ieşise la lumină, pe plaiul pe care tocmai răzbise o ceată de luptători daci. O bucurie fără margini îl cuprinse. Îmbrățişările nu mai conteneau. Ochii inginerului străluceau, iar sufletul i se strălumina.

– *Ce prost am fost,* îşi zise inginerul. *Am avut mintea legată. Eram rob la alții.*

Strănepotul, acum cu rang de inginer, cum zisese dacul din sinea sa, apăsă pe pedala de accelerație a maşinii, pe drumul ce ducea spre şantier. În vremea aceasta, în poiană, pe piciorul acela de plai, sărbătoarea nu mai contenea.

– *Spuneți-mi, spuneți-mi tot ce ştiți,* se ruga dacul eliberat din conul de umbră din sinea inginerului. *Vom fi o ceată straşnică. Aţi reuşit. Vă mulţumesc. Vă mulţumesc. Mă zbăteam, dar încă nu aş fi biruit.*

– *Noi,* îi răspunse un oştean, *am căzut în cetatea Biharea. Câştigasem o bătălie în câmp deschis şi reuşisem să ne retragem în cetate, în timp ce Menumorut, regele nostru, se ascundea în codri, cu un corp de armată intact. Aveam deci o situaţie care ne dădea dreptul să-i zdrobim pe unguri şi să le tăiem pofta pe multă vreme de a mai veni de la Balaton, la Tisa, după cele necesare traiului. Începuseră asediul cetății, metodic, infernal. Exact ceea ce doream. De rezistat, rezistam. Ştiam că îl avem în codru pe Menumorut, în supraveghere strategică. Dar, ceea ce făcuseră slaviila trecătoarea carpatină dinspre ținutul Ung au făcut şi cnejii slavi trăitori printre noi, care luptau alături de noi. Participau la luptele de la intrarea în cetate. În mod neaşteptat au întors armele împotriva noastră, cedând la porți şi lăsând podurile peste şanțurile adânci, pline cu apă. Ungurii au irumpt în cetate, la măcel. Rezistam în turnuri şi în terasele apusene ale cetății, când au aflat că Monumorut nu e în cetate. Pornise val vârtej spre capitala Biharea, în ajutorul oştenilor săi prea iubți. În cetate luptele încetează. Ungurii îi ies în întâmpinare, cu gândul de a evita o nouă bătălie, sau, poate un război lung, de uzură, la adăpostul codrilor. Se face pace temeinică, pecetluită printr-o nuntă. Fata regelui Menumorut se căsătoreşte cu fiul regelui ungur, urmând ca ginerele să fie urmaş la tron, în locul lui Menumorut, după moartea acestuia. Nimic nou pe fața pământului, când un prinț străin ajungea, prin căsătorie, capul unui alt stat. Armata ungară pleacă, Menumorut continuându-şi domnia în țara sa de grai latin, țară ce-şi întindea hotarul în spre apus până la Tisa. Iar noi, după atâta vreme de trai în sângele urmaşilor noştri, am ajuns în pajiştile stăpâniri noastre de drept, pe piciorul de plai spiritual al acestui inginer constructor, strănepotul nostru, care s-a eliberat de lanțurile care îl țineau în robie.*

– *Greu drum va avea.*

– *Dar al tău şi al nostru, cum a fost? Al lui este, al unui fericit. Cu nimic nu pot fi înlocuite simțămintele de sănătate sufletească şi de luminată şi bărbătească dragoste de neam. Mai sunt doar câteva sute de ani. Timpurile mult aşteptate le simțim cum se apropie. De aici, de pe picioarele de plai. Aceste picioare de plai trebuie să fie iar platouri montane, unde soarele cel văzut şi Dumnezeu să aibă unde umbla şi noi unde sta de vorbă cu ai noştri flăcăi, aşa cum stăm de vorbă acum între noi. Dar trebuie să ne grăbim, să ne eliberăm strănepoții de azi şi de mâine. Suntem în întârziere.*

Singuraticul dac din Carpis abia acum observă că oşteanul comandant al cetei avea insemnele sacerdotale. Cuprins de bucurie şi de sfiala intră în ceată, la ascultare deplină. I se rotunji gândul cu o întrebare, când îi şi veni răspunsul.

– *Decebal. Cel de al zecelea rege uns de zei. Garda lui personală este formată de regii şi marii preoți de dinaintea lui. Dintre aceştia, Zalmoxe, regele şi marele preot, din adâncimile cele de lumină, unde nu poate pătrunde nici un duşman, fie el din lumea aceasta, nevăzută de ochii omeneşti, fie din lumea celor văzute, Zalmoxe, de acolo, din taina dumnezeirii sale, l-a întărit pe Decebal, iar acesta este, cu adevărat, eroul călător, prin nepoții şi strănepoții neamului său, din tată în fiu.*

Străbate fără oprire, făcându-şi drum spre picioarele de plai. Le curăţă de stufăriş, de spini, redându-le urmaşilor urmaşilor săi, eliberând ***Dacia Eternă****. Regii dacii de până la el, regii daci de după el.*

Inginerul constructor ajunse la şantier. Nici nu coborî bine din maşină, când îşi dădu seama de energiile supranaturale care îl conectează, de tehnicienii şi muncitorii din subordinea sa, care, teleghidaţi, se cabrară, ca şi caii n buiestru, fiecare la locul său de muncă. Utilajele lucrau în plin, oamenii la fel.

– Straşnic, mi se face o demonstraţie, din lumea nevăzută. N-am să uit niciodată şi voi rămâne, în toate zilele vieţii mele, de nebiruit! Da, fiinţa omenească este de nebiruit dacă este axată pe coordonatele divine, eterne. Iar fulgerările care ne ajung de la potrivnici, nici că trebuie să ne sperie, nici că trebuie să ne schimbe vrednicia de a ne ajuta neamul să ajungă la limanul salvator, de unde vor rămâne în urmă, pentru totdeauna, hăurile prăbuşirii speciei umane în istoria tenebrelor, istorie a misteriosului arhanghel, pe care cerul, încet-încet, l-a împins în cele mai de jos ale lumii văzute, exilându-l. Şi-n ele va rămâne, dincolo fiindu-i imposibil să ajungă. Or, noi oamenii, de dincolo, din fericire ne-am prăbuşit şi dincolo ne vom întoarce. Iar de dincolo vin ai noştri. Şi până vin mai sunt doar câteva sute de ani. Drumul se luminează de pe picioarele de plai, teritorii sfinte din sinea noastră, rămase de nebiruit, guri de rai, unde cuvintele înfloresc lumina cea nearzătoare, blânda, lina, iubitoarea lumină. Acolo, la ele se ajunge prin culoarele cele pierdute în întuneric. Fi-va lumină! Lumină! Fi-va lumină! Lumină! Fi-va lumină! Lumină! Lumină în cuget, lumină în minte, lumină în simţăminte, lumină clarvăzătoare, purificatoare, biruitoare. Războiul cel mare nu s-a sfârşit. Arhanghelii, din cerul în care ochii pământeşti nu văd, vin în plaiurile de rai dintre noi, unde vedem şi suntem văzuţi, în bucuria sfântă a refacerii dreptului nostru de proprietate peste fericire. Iar Lucifer ştie că nu am pierdut gustul Luminii Line, gustul fericirii şi se avântă şi el în luptă, născând şi stârnind migratori şi imperii asupra noastră. Dar vai, nu-l vom lăsa în veci să ne anexeze raiul. Noi am greşit, dezlegându-l pe exilat din legăturile cerului, tot noi îl vom închide în întunecimile de unde a scăpat şi ne-a coborît şi pe noi. N-are dreptul, n-are acces la Paradis. Aceasta este partea noastră de eternitate. Din fericita lui eternitate, Lucifer a fost alungat de legiunile rămase cu vrednicie în lumină. Am greşi,t Doamne. Iartă-ne. Şi-i vom demonstra lui Lucifer că cine nu ascultă de Lumină şi vrea ca Lumina să asculte de el, este mai mic şi mai slab decât făptura lui Dumnezeu, numită om.

Inginerul abia acum observă că umblase dintr-o parte în alta a şantierului, cu mintea captată de nişte gânduri care au dat rod din cine ştie ce seminţe sădite în sinea sa. Îşi adună gândurile şi îşi dădu seama că strânsese mâna multor oameni, iar pe faţa lor apăruse lumina bunătăţii şi fericirii.

– Niciodată nu mi-am putut închipui că există atâta fericire şi bunătate. Parcă sunt izvor de fericire şi bunătate. Şi apele vin din sufletul meu şi tot vin. Din sufletul meu de parcă acesta ar fi un izvor. Şi universul divin îşi are izvor întru fiecare om. Dacă-l vrea, dacă-l doreşte, este al său. Dacă alţii îi vor pierzarea, fiind al tău, te luptă şi-l apără şi-l adă în loc luminos, în platoul eternităţii din fiecare om, în poiana în care străluceşte Dumnezeu, oglindindu-se în lumea făpturii Sale şi unde făptura se oglindeşte în Dumnezeu.

Inginerul simțea că apele luminii îl spală cu cea mai plăcută adiere şi cu cel mai bun efect, de toată zgura existenței sale. Păraie zoioase îl părăseau. Bucurii pe care le căutase, şi le practicase, îi apăreau acum jenate, penibile, ba chiar, de-a dreptul murdare. Adevăratele bucurii răsăreau acum în el ca holdele de grâu, umplându-i ființa. Îl invadase Lumina cea cu foc ce nu arde, îl invadase fericirea. El însuşi, ea însăi, în sinea lui, o singură ființă. Ființa fericirii. Orice practici terestre, de târâtoare, ale ființei umane, se ofileau şi se destrămau. Se făcea curățenie în interioarele drogate de practicile ilicite şi peste tot pătrundea apa de lumină şi dispăreau chemările viciilor, poftelor oarbe, tâmpe. Şi se hrănea inginerul constructor, pe dinlăuntrul său, cu bunătatea. Era ca un râu care mereu primea apele izvoarelor. Şi iarăşi le primea. Şi începu să uite de ruşinea vieții sale de viermuitor biped, atâta de incomparabilă era noua viață ce o trăia. Şi urca tot mai sus, tot mai departe de tot ce a fost, dorind să primească şi mai mult şi să nu se termine niciodată ceea ce primea.

În drum spre un sat din apropiere, simți cum automobilul său este împachetat într-un fel de forță electrică, dar car nu electrocuta, situație comparabilă cu un fel de păienjeniş de fire fine şi nevăzute. Accelerația motorului se mări fără să fi intervenit inginerul, apoi se stabiliză. Ingienrul simți cum forța nevăzută îi asigura confortul şi siguranța deplasării. De la un timp auzi motorul automobilului ca mai înainte de acest fenomen. Totul se terminase. Reduse din accelerație, atent la condus, revenind la o viteză în care însuşi avea grijă de siguranța deplasării. Într-un târziu îi păru rău că nu a oprit în apropierea locului de unde forța nevăzută încetase să mai acționeze. Abia acum înțelegea deplin ce se întâmplase. Îi era dor de ea. Îi trecea prin suflet o vagă stare de teamă. Nu s-a întors din drum. Era departe. La revenirea spre casă, a trecut prin spațiul de stranie intervenție, aproape la pas, gata să oprească şi să se lase la îndemâna acelei forțe. A coborât din maşină. S-a plimbat înainte şi înapoi, pe coasta dealului pleşuv, cu iarbă măruntă şi ici colo cu stânci mici, măcinate de vreme. Nici un semnal. Într-un târziu a plecat mai departe spre oraş. Încet-încet cele întâmplate nu i-au mai fost atât de vii, în memorie. Nici fenomenul, real, dar nedemonstrabil, de la şantier, când din sinea sa radia bunătatea, conectând pe toți salariații şi dirijându-i la lucru, mulțumiți şi harnici, ei înşişi plini de fericire. Şi-a dat seama, în zilele următoare, că numai el a fost conştient de fenomen şi că a încerca să-i conştientizeze şi pe ei ar fi fost echivalent cu a-l face nebun. Că au fost cuprinşi de voie bună, îşi aminteau toți. Între cele două stări, înclina spre cea din şantier, pentru că nu dispăruse de tot din sufletul său şi nici chiar din mintea lucrătorilor de pe şantier. Cea cu automobilul, de pe drumul de lângă Fântâna lui Alexandru, dispăruse de tot. De ce? Îi lipsea bunătatea, iubirea şi nu lăsa nimic, dacă nu primea şi ea ceva? Greu de răspuns, îşi zise inginerul. Bunătatea devenise comoara sa, neştiută, nevăzută, de nimeni. Inginerului îi venea să oprească oamenii şi să împartă fiecăruia din comoara sa. Dar îşi dădu seama de situația în care s-ar fi pus. Nebun. Cum să împarți bunătatea? Cum să i-o dau altui om? O comoară care vindeca omul de orice suferință sufletească şi elimină astfel sursele de îmbolnăvire pentru trup. Cum să împarți fericirea? Iar el, inginerul, ştia că dacă oamenii i-ar asculta, în timp ce le-ar vorbi, se reuşeşte transferul fericirii şi în sufletul lor. Dar cum să nu râdă de el, cum să nu-l bestelească?! Totuşi, observă cum cunoscuții, sau noile cunoştințe îl ascultau mai cu atenție. E adevărat că şi el era mai atent la glasul tonului său, eliminând din el

durităţile, voinţa de a vrea să demonstreze ceva, de a impune o părere. Dimpotrivă, o voce liniştită, cuprindea şi o parte din iubire. Şi iubirea trecea în omul cu care vorbea şi-i împrospăta clipele. Omul vibra de-ndată, de noua sa stare bună. Faţa îi devenea mai deschisă. I se întrezăreau anume lumini pe chip. Femeiele se trezeau din indiferenţă, sau din colegialitate, la un fel de atracţie, aşa, subită, faăă de inginer, iar noile cunoştinţe nu-l slăbeau din ochi, cu gândul de a se lăsa cucerite de el, cucerindu-l. Amorul le dădea târcoale. Altele sesizau adevărul ce venea spre ele, în ele şi chipul li se lumina neamestecat, dar se reţineau, ca să nu li se confunde trăirile, cu apelurile erotice. Inginerul învăţa. De primele, care se apropiau de el cu gândul la amor, îi părea rău. Ar fi vrut să înţeleagă despre ce e vorba. Să nu piardă nici ele darul şi nici el. Să nu rămână, din nesăbuinţa unor pofte trupeşti, făr comoara din sufletul său. Descoperise, după mulţi ani, că are soţie şi că viaţa de familie îi este de ajuns. Trebuie să renunţe la orice legături neîngăduite în afara familiei. Dar cum să le explice femeilor, care, ca şi el, până cu câteva zile în urmă, nu concepeau un alt fel de trai, chiar dacă cel pe care îl trăiau nu îl dezvăluiau public, iar verbal, în dialogul lor cu lumea, îl condamnau. Inginerul încercă să dăruiască o parte din comoara sa, pentru a demonstra că ademenirile sunt palide şi penibile faţă de fericirea pe care o da această comoară. Gestul unei colege nu a fost departe de obscenitate. Ironizat, inginerul se retrase strategic, înainte de a fi ridicol. Comoara sa, oricât ar fi dăruit din ea, acum ştia sigur, nu se va micşora niciodată. Intuia că, dimpotrivă, cu cât ar dărui mai mult, cu atât ar deveni mai deplină.

– *Ce să fac?* Îşi zise el. *Să mă fac preot? Dar e târziu. Să fiu călugăr? Sunt cu soţie şi copii. Să îmi propun să schimb lumea?* În sufletul său simţi fiinţa bunătăţii, care era chiar în sinele său spiritual, cum a tresăltat de bucurie. Inginerul se simţi mai înviorat şi mai fericit.

– *Se bucură dacă pornesc la drum pentru schimbarea lumii! Nu mi se pare imposibil. Ferice de mine dacă voi rămâne aşa, cum mă vrea şi cum mă vreau şi eu în ceasul acesta. Este mai mult decât am visat, este dincolo de aripile imaginaţiei. Ea, imaginaţia, e tot imaginaţie. Nu are căldura bunătăţii. Oricât îmi pot imagina căldura unui cuptor, e altceva să ai un cuptor, să-i simţi dogoarea căldurii.*

Ajuns acasă, dori să îşi îmbrăţişeze nevasta, cu toată căldura iubirii, dar înţelese că până şi ea ar socoti că nu e în toate minţile. Să-i vorbească, să-i explice că în el există o comoară, o avere care îl face fericit. *Dar ce te-a apucat, dragă?* – i-ar zice ea. *Dragostea,* i-ar răspunde el. Ce ar fi înţeles ea, este lesne de presupus. Şi cum să-i explice că iubirea pe care o are în suflet vrea să i-o transfere şi ei. *Bărbate, vino să te sărut,* i-ar zice ea entuziamsată. L-ar îmbrăţişa. *Până aici e bine*, şi-ar zice el. *E expansivă. A fost pătrunsă de căldura comorii mele. Dar mai departe ar trebui să mă asculte, pentru a găsi modalitatea de transfer. S-ar uita la mine cu ochii mari, dacă nu cumva ar începe să disimuleze, dându-mi dreptate, dar cugetând la un medic psihiatru şi eventual la internarea mea într-un spital, înainte de a mă da în spectacol.*

Inginerul începu să-şi cumpănească gândurile şi cuvintele. Dar dorea, arzător de mult, să găsească, fie şi un singur om, care să îl asculte cu răbdare. Iar dacă l-ar asculta, ar fi pătruns de iubire. Iubirea doreşte să se dăruie. Uite-aşa, precum cele cinci pâini. Se tot frângeau şi nu se mai terminau. Până când s-au săturat toţi. Inginerului îi trecu prin minte expresia de sărutare sfântă, de îmbrăţişare sfânta. Îşi

înconjură soția, cu brațele, pe după umeri, într-o îmbrățișare a luminii. Simți cum din sufletul ei izvorăsc lumini, ca un buchet bogat de flori. El ştia despre ce este vorba, ea nu. Dar un sentiment de mulțumire îi îmbujoră obrajii. Rămaseră îmbrățișați în tăcere şi cumințenie. Ceva deosebit trăia şi soția, drept pentru care tăcu, păstrând astfel nerostită, starea lăuntrică bună, ce-i umpluse sufletul. Ba mai mult, îi umezise ochii. Subit, îşi strânse în brațe soțul, cu toată forăa ei. Voia parcă să treacă în adâncul lui, ca şi el să simtă ce simte ea. *Oare ce poate fi mai sfânt, decât ce simt acum în mine,* îşi zise ea, *în afară de Bunul Dumnezeu.* Rostind cuvântul de *Bunul Dumnezeu,* iubirea din sufletul ei îmbujoră obraji. Se desprinse de soț şi îşi privi brațele, palmele, apoi soțul şi grăi: *Doamne, dar ce e cu mine?* Privirea ochilor ei se întâlni cu privirea ochilor lui. Față către față. Privirile deveniră un singur fir viu, de viață, al unei inteligențe nevăzute, care sălăşluia în amândoi. Inteligență extrem de bună, bunătatea vie, aevea, inteligentă. Soția sesiză că un fenomen ceresc se manifesta în sinea sa, aşa cum apa se manifesta în izvor. Se gândi în mod deosebit la căldura sa sufletească şi constată că aceasta se retrage, dispare. Se concentră, voind să nu o lase să se retragă, n locuri neştiute de mintea omenească. Soțul pricepu gândul soției şi tot în gând îi răspunse că această stare sufletească nu poate fi păstrată, sau nu poate fi adusă în sufletul omenesc, decât prin rugăciune. *Da, î*şi zise ea în gând, *ar trebui să mă rog lui Dumnezeu cu gând curat şi îndrăzneală. Rugăciunea este podul dintre om şi Dumnezeu, nimic altceva. Nici vorbă ca omul să fie umilit. Dumnezeu este nevăzut. Dacă îl doresc, tot în mod nevăzut, îl poftesc în cămările sufletului meu. Ți-e drag cineva? Îl vrei în casă? Cineva care vrea să fie invitat! Te ții de el şi nu te laşi până nu-ți intră în casă. Or, ca să ai unde-l invita, trebuie să faci curățenie şi ordine, să se simtă bine, atât el cât şi tu. Şi atunci, Dumnezeu e în tine, ca o floare de lumină în glastră. Să cureți tot ce este infect.* Îşi lăsă fruntea în jos şi se retrase în cămara sufletului său. Îşi aminti de un colț secret din sufletul său, pe care acum îl vedea aşa cum era, o infecție. Îşi înşelase bărbatul. Cum să-l primeşti pe Dumnezeu într-o asemenea murdărie? Niciodată nu avusese conştiința unei stări de infecție, până când sufletul nu-i fusese cuprins de lumină şi blândețe. Blândețea, tandrețea bunătății. Ceea ce socotise a fi fost un câştig, relația neîngăduită cu un alt bărbat, îi apărea ca o viermuială, într-o sală de primire a oaspeților. Iar oaspeții, cu traiul lor intim, fără să aibă de ce să le fie ruşine dacă cienva ar avea posibilitatea de a vedea în cămările sufletului lor. Femeia ştia că însuşi Dumnezeu îi va fi oaspete, lumina inteligentă şi bună, a toate ştiutoare şi văzătoare. Şi ce să vadă? Cele făcute în ascuns? Care acum sunt pe față, deoarece în sufletul omului, în fața conştiinței omului şi a lui Dumnezeu nu există nici un fel de ascunzişuri. *Doamne, nu sunt vrednică să vii în inima mea. Dar cum, Doamne, să nu mai vii niciodată ?! Mi-e ruşine, dar, Doamne, nu pleca. Revino. Mi-e ruşine să vezi ce am făcut cu făptura creată de Tine. Fii tu cea de dinainte de a fi făptuit ceea ce nu e îngăduit,* auzi un glas în sinea sa. Femeia tresări, uimită de glasul conştiinței sale. Se sperie de o clipă de frumusețe de nedescris, care apăru în sinea sa, aşa cum ar apărea o privelişte absolut încântătoare, la o simplă deschidere de geam, ce s-ar închide la loc, încât nu prea ştii de unde e priveliştea, n-ai prea avut timp să o înregistrezi bine cu privirea şi să o treci prin ochii minții, ca în urma unui efort, să îşi aminteşti unde ai mai văzut-o. Stia desigur că simțământul din sinea sa era o trăire fără egal în întreaga sa viață. Trăire, realitate existentă în

tainițele adâncimilor sale sufleteşti cele mai secrete. Apoi dispăru. *Unde! Ce-a fost? De când? Doamne! Din ce vremi ? Am în mine asemenea comoară! Am trăit o asemenea minunăție? Oh! S-a dus. Ce vremi! Cele dintâi! De dinaintea celor în care avem câte ceva de ascuns în minte, viclenii şi gânduri de tot felul şi de ascuns de ochii lumii, în locuința cu perdelele lăsate şi cu uşile închise.* Ce facem în ascuns? Viață ascunsă. Viață concomitentă. Două vieți. A doua, mincinoasă, cu aparență de normalitate. Şi s-au surpat luminile în subteranele simțurilor. Minciuna, ura şi crima s-au instalat la lumina zilei, devenind viața, iar lumina a trecut în subterane, uitată şi rar folosită, deoarece ea e limpede, fără viață dublă, fără nimic de ascuns. Or, a o descoperi, a o aduce la suprafață, ar fi resimțită ca un efect destabilizator față de lumea aceasta, în care strâmbătatea a devenit o obişnuință. Am ajuns într-o fundătură, cu întreaga civilizație omenească. Omul mincinos, ființă dominată de simțuri,reacții brutale, legile constrângerii, în loc de legile libertății divine. Constrângerile, umilirile, îndesate, etajate, impuse, iată istoria omenirii. Duritatea simțirilor noastre ne-a dirijat să descoperim, să ne croim civilizația pe energiile brutale, cărbune, petrol, praf de puşcă, toate ca arme, în primul rând ca arme. Şi în fine energia nucleară, în primul rând, tot ca armă. Şi întreaga civilizație omenească a ajuns în fundătură, cu toată forța sa militară şi industrială. Nu mai e nevoie de un război nimicitor, ci doar de câteva lovituri nucleare. Sau de accidente nucleare. Sau de bombr cu neutroni. Sau, altă nenorocire, bomba bacteriologică. Şi altele, încă ținute la secret. Civilizație copleşită, apărată de caracteristicile proprii, violența, viclenia, ura, minciuna, abuzul. Dacă nu am fi căzut în cele condamnabile, am fi descoperit energiile blânde, colosale şi eterne, doar planetele şi stelele şi sorii, oricât de mici sau de mari sunt, se sprijină şi sunt coordonate de energiile nevăzute. Şi dintre acestea, fie să fi avut în vedere magnetismul planetelor, energie nepoluantă, fie energia luminii, pe care abia o dibuim şi nu ştim cum să o folosim pe gratis, permanent, ca şi pe cea gravitațională, a atracției şi respingerii planetelor. Dar dacă planetele sunt în corăbiile lor nevăzute, corăbii de energie, trebuie ca dincolo de cele văzute − planete, stele şi sori − şi de energiile pe care stau toate cele nevăzute, să fie alt nevăzut, de dinaintea lor, care a lucrat tot ceea ce vedem cu ochii, iar energiile acestui nevăzut de dinaintea lor ne stau la îndemână. Am tot rupt legăturile cu ele, ignorând legile acestor legături şi restrângând starea noastră de percepere la simțuri şi la nevoile simțurilor. Fiind dotați cu posibilități încă inimaginabile, ne-am pus pe lucru, pe pârtiile simțurilor, crezându-ne ceea ce nu suntem, raționamente, simțuri şi calcule, dar mai suntem şi trăiri şi lumini pentru de dincolo de simțuri, de sori şi planete. Ne-am izolat în cele de ruşine şi de groază. Ce-ar fi să acceptăm faptul că suntem produsul unei inteligențe superioare şi că am trăit într-o civilizație umană, pe planurile luminoase ale marilor fericiri şi că strămoşii noştri, de dinaintea alunecării noastre în cele mai de jos ale lumii acesteia, în care trăim, îşi continuă legătura cu făcătorii omenirii? Iar noi, oamenii, am cere să se deschidă cerurile şi să ne întâlnim cu lumea neprăbuşită, evoluată în direcția bună. Cu alte cuvinte, civilizația Paradisului ar exista pe un alt plan, ascuns percepției noastre, iar noi, din aceeaşi civilizație, ne-am fi despărțit de ea, prin consecințele neascultării. Şi dacă s-ar deschide cerurile, ce s-ar vedea aici? Un abator în care oamenii sunt tăiați, uciși, împuşcați. Oamenii de toate vârstele, într-un autogenocid de mii şi mii de ani. Apoi, că deşi există unele reguli de conviețuire,

nici în timp de pace nu sunt respectate. Alienați, fetele şi băieții sunt bombardați de simțuri şi mulți cad sub dependența lor, la fel mulți soți şi multe soții. Ce să vadă semenii, frații noştri de sus, dacă s-ar deschide cerurile? O grădină zoologică a imoralităților de tot felul şi un depozit uriaş de minciuni, viclenii, orgolii, ură, abuzuri şi uciderі? Cu această carte de vizită să ni se deschidă porțile acelei lumi, din care, în afara ei, singuri am ieşit? *Doamne,* rosti soția inginerului, *sunt eleva Ta. Îți mulțumesc pentru că mi-ai desfăcut legăturile minții, pe care eu însumi am legat-o, cu ştiință şi fără ştiință, printr-o viață contrară cerului, unde este adevărata mea patrie. Şi ajută-mă Doamne să-mi refac temeinic, legăturile cu cerul, încât să mă întorc în lumea pierdută. Să nu mai fie nici un baraj între mine şi ea. Luminile ei să fie în mine şi sufletul meu în ea. Să fiu purtătoarea comorii pierdute, însămi să fiu comoara cea de neprețuit a iubirii Tale. Mulțumesc pentru faptul că m-ai primit ca studentă la Universitatea Luminii. Mă voi duce la primul preot să-i spun totul şi să încep curățenia în lăcaşurile murdărite ale sufletului meu, să mă pregătesc, aşa cum se cuvine, de sărbătoarea deschiderii porților şi dărâmării zidurilor dintre mine şi lumea din care ne-am alungat singuri. Şi ca o fiică vrednică, voi fi un vajnic ostaş al luminii. Toate au o limită. Omenirea trăieşte în tenebrele surpărilor. Trebuie eliberată. Nu cunosc, de azi încolo o altă autoritate decât a ta, pentru că eşti singurul care m-ai respectat cu adevărat, neimpunându-mi cu forța nici o lege. În fericire, eram liberă. Acum suntem nefericiți, în constrângeri de tot felul. Numai tu, Doamne, eşti în stare să ne salvezi, să ne eliberezi. Mulți nici nu mai bănuiesc ce au pierdut şi nici nu mai pot să trăiască decât în sclavia civilizației actuale. Mărturisesc, Doamne, că am greşit. A tresărit în mine din cele adâncimi aproape uitate, lumea în care noi, oamenii, am fost, iar acum avem un baraj în calea minții, o cenzură impusă de cer, în mod protecționist, de care nu putem trece dect prin rugăciune, prin credință. Acolo este comoara mea, în cer şi în sufletul meu, dar umbrit de cele de ruşine şi condamnabile până şi de legile omeneşti.*

În sufletul soției inginerului, se arăta a fi, pe vârf de munte, un castel de lumina. I se părea a-l vedea în afara ei, în imaginație, deşi imaginația părea a fi doar o proiecție în interiorul său spiritual, pe un plan aparent exterior. Lăsă imaginea castelului să dăinuie. Nici un gând nu-l împinse din văzul minții.

– *De ce mi-a apărut, oare, această imagine din tainele spiritului meu?* – se întreba soția inginerului. *De ce oare din lumină neorbitoare şi totuşi lumină, o construcție ce mă invită parcă să mă apropii şi să intru în ocolul ei, ca la mine, în casa părinților mei, pe când eram copil. Castelul meu natal,* îi trecu prin minte soției inginerului, *Lumina blândă. Iar eu urc pe munte, spre castelul meu. Şi lumina o simt dinlăuntrul meu, cum mă pătrunde. Oftat după oftat plecară din mine durerile de mai demult şi mai recente, în locul lor instalându-se castelul, iar eu intrând în el. În sinea mea castel, iar eu intrând în el. Spre vârf de munte, pas cu pas. Din când în când câte o oprire, pentru a mă pătrunde de desfătare. Castelul meu de lumină vie, inteligentă, fericită că îmi este mie însămi, casă. Ea, lumina castelului meu, nici nu are altă rațiune de a fi, față de mine, decât de a-mi fi mie însămi castel. Iar lumina o prăbuşii, cu mine, în adâncimile întunecimilor, în această istorie a omenirii, în care mă tot zbat şi visul cel mare, de aur, al omenirii, tot nu îl întâlnesc. El era acoperit de stânci, nămeți, aluviuni de tot felul, de incredibil de multe straturi arheologice.*

Am uitat de ea, ocupându-mă cu sârg de istorie, ca să ştiu totul, să cunosc binele şi răul, frumosul şi urâtul. Şi uitându-mi, pierzându-mi lumina, prin cele hăţişuri ale istoriei, care s-au făcut din ce în ce mai multe, păduri şi codri care crescuseră în mine, instalându-se în locul a ceea ce am pierdut, mi se pare, totul, ca făcând parte din viaţa mea. De fapt din viaţa de acum, nu din cea de atunci. Şi pierzându-mi memoria luminii...

Scriitorul, la masa de lucru, acum fără prezenţa lui Decebal, nici a inginerului şi soţiei acestuia, era într-adevăr uluit şi îngrijorat să nu piardă o imagine ce părea că îşi împlineşte contururile, fără grabă, legând vremurile într-o construcţie unică, pe platourile unde cerul se odihneşte pe pământ. Ca o părere fugară, îi păru şi lui că văzuse în sinea sa şi în acelaşi timp şi în afară, pe platoul unui deal cu vârful despădurit, platoul de lumină din sufletul soţiei inginerului. Scriitorul a avut o vizualizare de sus, din seninul cerului.

– O, Doamne Dumnezeule, nu se poate! Cum ai îngăduit să fie nimicite cele mai temeinice aşezări urbane din zonele colinaro-montane, aşa ceva nemaiexistând cât se întinde pământul, între Japonia şi Anglia! Singura civilizaţie urbană colinaro-montană. Doamne, văd tot, tot, tot. Centrul aşezării urbane se întinde pe zeci de kilometri, de sus, de pe plaiuri, până jos, cu tuburi de ceramică. Şi azi, după două mii, două mii cinci sute de ani, apa vine tot pe vechile conducte. Se sapă, de la izvor, câţiva metri şi se dă de conductă. În munţii, ce până mai ieri păreau lipsiţi de interes pentru arheologi. Sus, nici urmă de piscuri. Au devenit platouri. Picioare de plai pentru tălpile lui Dumnezeu, când trece de pe-o-nălţime pe alta şi apoi mai departe, în nevăzutele lui resorturi de proiectant şi constructor al universului, al celor văzute şi nevăzute. Doamne, lasă pe veci în sinea mea, limpede ca lumina zilei, tot ce mi-ai arătat acum. Nu ştim ce avem la noi în ţară! Ce am avut! Şi ce e posibil să avem! Nu ne vedem viitorul, fără să ne ştim trecutul, indiferent cât de măreţ şi de adânc prăbuşit este. Pe dinlăuntrul sufletului nostru el poate fi restaurat. Iar de aici, până a-l desena şi reface, ici-colo, piatră cu piatră, e vorba doar de timp. În cer sunt mărturiile a toate câte au fost şi a celor viitoare. Acolo, în cer, sunt făcătorii cerului şi ai pământului. Proiectanţii şi executanţii. În spirit. Dar aici, pe pământ, cine mai ştie ce a fost, cine mai ştie din ceea ce văd eu? Şi ce dacă văd eu? Omul atinge cu piciorul, pipăie cu mâna şi mângâie cu privirea sa trupească. Iar eu acum sunt cu văzul meu netrupesc, din trupul meu trupesc. Că sunt dotat cu de toate. Stau cu plăcere de vorbă cu cei din cer, aşa cum stau clapele pianului cu melodia. Se lasă prădată şi adusă pe scenă. Se lasă rostită. Se lasă trăită. Minunea priveşte din ochii şi din inima omului. Înfloreşte în mintea şi inima omului ca floarea în glastră. Şi omul uită de tendoane, coaste, pârghii, rotule, braţe, antebraţe, bucurându-se de rodul iubirii sale, de floarea de lumină încolţită şi iluminată. Fericirea. Trupul este sălaşul fericirii. Aşa cum ochii sunt sălaşul privirii. Cum o casă este sălaşul lumii. Cum bolta cerească este sălaşul soarelui. Nu ne mai lipseşte nimic. Din inimă sunt alungate toate necazurile. Rănile se vindecă. Organismul trupesc se purifică de toate suferinţele, de toate abuzurile. Şi de păcate. Plăcerile lui sunt, acum, mărunte. întoarse la rosturile lor şi atât. Fericirea a dat rod pe ogorul sufletesc. Lanul e bogat şi dă în pârg, într-o nesfârşită vară a fericirii. Cum de fericirea nu are sfârşit?! Cum de poate fi permanentă?! Cum de s-a întors ea din nou pe pământ?! Cum de a rodit

din câteva bobițe de zori uitate sub aluviunile fiecărei ființe umane?! Bobițe de zori sub şisturi de cărbune. Scântei, câteva, sub munți. O boabă de rouă pentru oglindirea bolților înstelate. O boabă târâtă în subteranele întunecoase şi neumblate. Şi iat-o, în plaiul sufletesc, înluminată, rod bogat, candelabre, mătasă de lumină lină, inteligentă, iubire în trupul ei cald de lumină. Şi omul se unge cu lumina şi lumina se bucură de om şi omul este lumină şi omul este cu adevărat fericit. Lumina este el însuşi, eliberat de păienjeni şi întuneric. Spălat. Proaspăt. Dintr-o magherniță tencuită şi văruită, a devenit vază pentru lumină. Şi lumina este chiar bucuria omului, este chiar sentimentul lui de iubire, este chiar el însuşi, glasul conştiinței. Conştiința că eu, omul, sunt lumina vie în vița de vie. Că vița de vie este chiar lumina. Că omul nu este om fără glasul conştiinței. Iar vocea conştiinței ar trebui să fie cea mai limpede voce. Doar este chiar vocea fiecărui om. Ba mai mult, este chiar el, omul, liber, fericit, în paradisul adevăratei sale divinități. Liber, fără munți şi nori de întuneric în calea privirii sale. Acolo de unde el vede şi ştie cine este, de când este, de unde este, cine l-a făcut. Doar e limpede că este rostuit de o inteligență care a avut grijă să fie o planetă cu apă, cu atmosfera, cu o centură de protecție a atmosferei, cu verdeață, cu ființe simple, la pornire, apoi cu peşti şi animale, cu toate viețuitoarele şi abia la sfârşit l-a făcut pe om. De de la sfârşit? Cu fiecare rând sau rânduri de ființe, verifica totul. Iată că animalul are spirit de orientare, are simțăminte puternice. Are un corp care funcționează bine. Toate le verifica Domnul Făptuitor, încât omul a apărut pe lume când toate îi fuseseră bine verificate şi pe îndelete. Ce-i lipsea omului față de celelalte ființe?! Sufletul. Inteligența, rațiunea ca formă definitorie, distinctă, a personalității sale. Şi Domnul a implantat în plus, în om, în chiar întregul alcătuirii sale, rațiunea, dându-i o planetă cu absolut toate cele trebuincioase şi un rost pe măsra sa. Rostul l-a uitat de tot. Fericirea a rămas în el cam aşa cum sunt zorii din totalul unei zile, iar rațiunea s-a retras ca o flacără ce se reduce spre stingere, pierzând priveliştile şi legăturile, la modul conştient, cu cerul spiritual, cu partea nevăzută a tot ce există şi se vede. Partea nevăzută a tot ceea ce există şi se vede. Partea nevăzută, dar în care puterea spiritului vede, aşa cum vede şi ochiul nostru trupesc. Ba mai mult, spiritul penentrând obstacolele materiale, fiind şi în ele şi în afara lor, oriunde, liber şi clarvăzător şi lucrător. Fericit. Vocea conştiinței era ca o boabă de rouă în care se vede cerul şi se comunica din chiar din aceasta boabă. Ştiam cine sunt. Mai ştiam noi oamenii cine suntem, când suntem în economia de timp a celor văzute şi nevăzute şi unde suntem în universul văzut în nemărginirea lui mărginită? Numărăm stelele şi nebuloasele, de la noi de jur împrejur, dar asta nu înseamnă că ştim unde suntem dincolo de distanțele până unde am detectat cele văzute. Glasul conştiinței, lumina limpede, melodia care se exprima ea însăşi, pe planul mental al omului, fără vioară, fără pian, sau care mişcă ea însăşi corzile vocale spre a fi grăită. Melodie nepenetrată de aluviunile antimelodice. Şi totuşi între ea, între glasul conştiinței, între eu însumi şi eu viețuitorul, s-a interpus ceva, încât nu mă mai aud decât firav, fugar, pe mine însumi, în sinea conştiinței mele actuale, iar de rostit mă rostesc şi mai puțin, mai rar. Dimpotrivă, practic, susțin şi gândesc cele ce se opun vocii conştiinței. Construiesc, voluntar, cu mare chin, o lume, nu după pecetea vie a Creatorului lăsată în mine, ci după alt chip, umbritor şi întrerupător al legăturilor cu mine însumi. M-a răpit, a pătruns la

comenzile intime, le-a decuplat de la vocea conştiinţei, dar nu în totalitate. De aşa ceva nu este în stare, deşi ar dori. Dar să nu ne amăgim, decuplările sunt atât de multe, încât noi, oamenii, călătorim cu întunecimile neştiinţei, cu cele tangibile, fizice, trupeşti, materiale, restrângându-ne în mare măsură existența, întemnințându-ne eul nostru luminos. Decodăm partea neinteligentă, decodăm alcătuirea materiei şi înzestrarea tehnică a omului, în mod voluntar trăim cu spatele la lumea eului, unde aceste decodări sunt limpezi. Dar răpitorului nostru îi convine această poziție cu spatele la fericire. Altfel, ne-ar pierde. Ne-am elibera, recunoscându-ne pe noi înşine, eul nostru şi dramatica situație din capitivitatea în care am căzut şi în care suntem dirijați, părându-ni-se, unora, că aceasta este condiția speciei umane. Ni s-a ascuns lumina. Dar nu într-atât încât, din adâncurile dosirii ei, să n-o auzim. Dar dorința de a face, conform adevăratei noastre personalități, ne-a fost paralizată. Suntem prizonieri de atât de multă vreme, încât prin lanțul generațiilor, am uitat de căderea în prizonierat. Şi viața noastră ni se pare normală. Şi cum ne-a fost sufletul, chircit de viața în care am căzut, de sclavi, aşa ne sunt şi performanțele. Abrutizați, am descoperit energiile brutale, cărbunele, praful de puşcă, arma nucleară şi iată, pas cu pas, am construit o civilizație cu care am intrat în fundătură. Nuclear sau cu alte arme ne nimicim, solul l-am îmbolnăvit, aerul şi apa le deteriorăm, alimentele, tratate chimic, le-am denaturat. Şi ce am câştigat? Prelungirea vieții nu am reuşit-o. Îmbătrânirea trupului omenesc şi moartea lui nu pot fi oprite. Şi nu avem vederea existenței noastre dincolo de existența vieții în trup. Maimuțărim intervenții medicale sofisticate. Nu neg binefacerile ştiinței medicale şi ale ştiinței în general, dar efectele negative ale a acestei civilizații, mărturisesc adevărul că este o civilizație forțată, unidirecțională, nefirească. Cum ne-a fost sufletul, aşa ne-a mers şi mintea. Am ignorat energiile eterne, nepoluante, energii nelimitate. În schimb, am poluat întregul pământ. Pământul ca suprafață geografică şi pământul ca înțeles de trup omenesc. Bravo, specie umană! Aceasta era calea ştiinței? Nu cumva omul nu mai era el însuşi, ci ca un fel de marionetă de la teatrul de păpuşi, dirijat de stpânul de sclavi, pentru ca omul să-i facă o civilizație conformă scopurilor sale ascunse, nemărturisite sclavilor, care se cred liberi şi demni? Cât a reuşit acel stăpân şi cât nu, este o altă problemă. Ce trebuie să facem pentru a avea şi a şti cine suntem şi a ne bucura şi a scăpa de zbuciumul mileniilor de războaie, în accepțiunea proprie, sângeroase şi de războaiele psihologice, de biciuiri pe sistemul nervos al omenirii, de relații interumane anormale? Accesul pe drumul întoarcerii spre adevăratul eu este păzit de stăpânul întunecimilor, încât nu mai vedem nici drumul, nici pe acest stăpân, deşi conştiința ne şopteşte mereu despre prezența lui. O auzim, dar conviețuim mai departe în întunecimile stăpânului, deprinşi din tată în fiu, în lanțul generațiilor. Şi se fac multe împotriva luminării drumului regăsirii de sine. Prin artele plastice, prin muzică, prin film, prin artă în general, prin instituțiile statului şi prin cele particulare. Nu vi se pare că, abil, pas cu pas, avansează acele elemente ale civilizației noastre care vin în conflict cu vocea lui Hristos? Că bătălia se dă între civilizația divină şi civilizația celui ce o ascunde pe aceasta, prin capturarea noastră, acționând pentru un alt tip de societate? Că performanțele ştiințifice sunt notabile, este adevărat, dar sunt reduse la instrumentație şi medicamente, eliminându-se lumina inteligentă, sursa performanțelor ştiințifice. Şi totuşi, cerul ne lasă să

descoperim din ştiinţa Făcătorului cerului şi pământului, din ştiinţa Făcătorului vieţii pe pământ. Dar parcă am fi nişte hoţi, care o sustragem de la cineva, de la adevăratul autor, pe care altcineva nu doreşte să-l cunoaştem, încercând să i se substituie. Pământul este planeta unei teribile confruntări între două mari spirite, divin şi antidivin, război dus în interiorul spiritului speciei umane, sub forma convingerilor şi trăirilor sufleteşti şi se manifestă pe plan social prin comportamentul oamenilor, prin relaţiile interumane, prin religiozitatea sau nereligiozitatea persoanei. Prin instituţii. Miza pentru antidivin este stăpânirea plantei şi a bune ei înzestrări, a omului, în stare de performanţe, pe care el însuşi, omul, nici măcar nu şi le bănuieşte.

Scriitorul, obosit, îşi lăsă fruntea peste dosul palmelor, pe masa de scris. Sus pe cer, candelabre de stele. Adormi. Spiritul îşi scoase din circuit calculatorul raţional de manifestare a fiinţei umane. Îşi întoarse energiile spre cealaltă parte a planetei, unde oamenii erau în plină activitate. Când într-o parte a pământului e noapte, spiritul lucrează prin cei unde este zi. Sau lucrează şi ziua, când omul doarme, pentru cel care nu doarme. Fără deplasare din loc, aşa cum cerul înstelat ajunge într-o boabă de rouă. Aşa cum o boabă de rouă cuprinde cerul înstelat. Dintr-o dată.

Scriitorul se trezi şi auzi în sinea sa o cântare.

– Cântă cineva în sinea mea. Un cântec de demult. Îmi pare bine că m-am oprit să-l ascult. Adie aripa lui peste suflet, vindecându-mi neliniştile. Îmi pare a fi vocea mamei mele. Vrea să-mi spună ceva din timpul celălalt. În care trăieşte din ziua plecării ei din lumea aceasta. A murit cu mulţi ani în urmă. Vrea să îmi spună ceva, dar eu nu îi aud cuvintele. Doar melodia cântării ei. ***Ba mă auzi. Mă auzi****, îmi spune ea încrezătoare.* ***Şi unchiul tău, Vasilică, fratele meu, e cu mine. Şi el te aude, nu numai eu. Şi noi vă auzim pe voi şi încă foarte bine. Mergi pe drumul pe care eşti şi vei înţelege că auzi foarte bine tot ce îţi zicem. Aşteptăm să faci mult bine pe pământ. Nu-ţi irosi timpul degeaba, în nefericire. Ştim necazurile prin care treci. Dar fă binele pe care îl poţi face şi nu suferi de răul pe care ţi l-au pricinuit unii oameni. Nici de piatra vieţii tale, pe care o duci cu mare greu. Şi ea se va acomoda la sublim. Scrie, fii cu noi şi melodia pe care o auzi îţi este ţie răsplată şi bucurie. Ai grijă ca nu cumva să te răstorni, tot suferind de rănile neîmplinirilor din imediata şi intima apropiere. Lasă de la tine şi scrie de la noi. Se rezolvă şi intrarea în pace a copiilor pe făgaşul lor. Ai grijă de tine, de inima ta. E bine, mergi bine. Vina nu e din vreo alertă trupească, ci din dreapta judecată. Dreapta judecată din mintea omului. Şi acum întinde-te pe pat şi dormi cu adevărat, cu melodia noastră înlăuntrul tău. Îţi vom cânta ca unui fiu iubit, cântectul nemuririi noastre.***

Scriitorul îşi aşternu patul şi se culcă în pace. A doua zi se trezi în bună stare. Inima-i era mai voinică şi el mai bine dispus. Îşi aminti de melodie şi îşi dădu seama că este în sinea sa, vie, ca o simfonie vocală într-un final al măreţiei spirituale. Scriitorul se închină, rugându-L pe Dumnezeu să o ierte pe Crucița, mama sa, de orice greşeală ar fi făcut şi porni la lucru după îndemnul acelei melodii, din care transpăreau bunătatea şi comuniunea unor spirite din lumea celalaltă. Starea de aici şi starea cealaltă. Nu este important să ştim ce vrem să ştim şi despre cealaltă stare a vieţii, ci să fim lucrători în viaţa aceasta. *Ajuns-am să fiu pe pământ ca o floare înălţată în glastră* – îşi zise scriitorul. *Până acum floarea era în seminţele de zori din*

mine, iar eu umblam prin lume ca un ghiveci fără rod, consumator de apă. Nu-mi vine să cred. Văd în sufletul oamenilor, citind în el ca într-o carte. Văd uneori, de-a dreptul şi sunt uimit că se lasă citit. Aşa, instantaneu. Doar nu cumva spiritul din oameni are şi oarecari posibilităţi de manifestare independentă faţă de dorinţa, de voinţa, de raţiunea oamenilor! De parcă cineva din mine, eu, începusem instantaneu lectura sufletului celuilalt om. S-au magnetizat, s-au întâlnit sufletele şi unul s-a lăsat văzut interior şi celălalt a primit informaţia! Şi mai văd, cu certitudine, pe faţa oamenilor, ca într-o carte deschisă, faptele lor trecute. Dau înafara din prea plin. Unele, de ruşine. Se văd. Altele, de laudă. Şi acestea se văd. Iată această femeie! A alergat după bărbaţi. A fost o vreme când voia să vadă cu câţi bărbaţi se poate întâlni într-o zi. Acum are o faţă ca o cipuercă de întuneric. Bugetă. Tumefiată. A dat înafară din ghiveci floarea neagră a păcatelor. Nu numai cele făcute asupra sa, ci şi cele prin care a îndurerat oamenii cu gura sa de caţă înzestrată cu o raţiune robustă, pusă în slujba atacului social, în slujba jignirii, terorizării şi hulirii semenilor. Muma-Pădurii. Muma-Pădurii printre noi. E ca o oglindă din care nu se mai poate îndepărta, oglinda fiind chiar faţa ei, în care i se vede propria viaţă. Dar el, prietenul nostru, ros de carii, ca o rădăcină răsucită, de boabele negre ale orgoliului, de necamuflat, cu tot efortul făcut de a-i da un acoperământ de zahăr şi conviețuire? Oamenii care pe dinlăuntru erau foarte neoameni, dar care apăsau tocmai pe pedala omeniei. Cum şi-au pierdut locul, mai mult sau mai puţin central, din mijlocul colegilor de muncă. Au fost expulzaţi de pe orbita colegilor. De propria lor goliciune, de lipsa magnetului omeniei veritabile, de lipsa căldurii sufleteşti. Unii sau unele s-au salvat lăsând să înmugurească în ei iubirea faţă de copii şi nepoţi şi această iubire i-a salvat de la explozia neagră, lăuntrică. Îi văd de la distanţă, în cartierul lor, văd în casa sufletului lor. Cine mi-a dat această vedere? ***Vedere****, nu închipuire. Şi de ce mi-a dat-o? Şi când mi-o va lua? Probabil mi-o va lua. Adică eu o voi pierde. Pentru că nu fac ordine şi curăţenie în casa sufletului meu, ca semințele de zori să se mişte, să se înmulţească, să umple casa sufletului meu de sărbătoare. Să răsară lumina pe faţa mea. Lumină în suflet, lumină în raţiune, lumină în dorinţe, lumină în voinţă. Invadat de fericire. Din fericirea care doarme în mine, în semințele de zori. Doarme din tată-n fiu. Iar când se mişcă ceva în seminţe, lumina palpită prin întunecimile din mine, ca un semnal de lumină vie, inteligentă. Vie şi inteligentă. În cele mai de taină şi sigure locuri din alcătuirea fiinţei mele omeneşti. Acolo, în interiorul meu, trebuie să ajung şi să mă citesc pe mine. Acolo e cartea mea de identitate. Acolo ştiu cine sunt. Cum pătrund în semințele din zori, o limină mare mă cuprinde şi văd miracolul existenţei cerului şi pământului, cum l-am mai văzut cândva. Că totul mi-e familiar. Doamne, chiar atât de grav e ceea ce am făcut de m-am pierdut şi din mine în mine au mai rămas semințele din zori, din cele dintâi, ca pecete a iubirii şi prezenţei Tale din mine, eu şi cu Tine una fiind, cum tatăl şi mama una sunt în pruncii lor? Luminile lumii. Mi-e setede Lumina Lină, vie, inteligentă, blândă, a toate ştiutoare, nemuritoare. Însămânţată în mine, trăieşte sub ruine, fiind liber să îndepărtez ruiunele şi să mă reîntâlnesc pe mine însumi în proiectul şi mintea Ta, Făcătorule, în căldura şi luminca care au născut proiectul. Că avem acces spre Tine. Să comunic. Să Te cunosc. Să Te desfăt cu fericirea mea, Tu inundându-mă cu simfonia de fericiri. Să îndepărtez ruinele din mine, ale nesăbuinţei mele din tată-n*

fiu şi să fiu candelă pentru lumină şi lumina să mă penetreze şi să fie virtuţile ei în toţi atomii, neuronii şi subneuronii, în toată alcătuirea mea şi trupul să simtă stăpânul şi durerile să îi dispară, iar rănile să nu mai fie, toamna biologică să se ducă şi fiinţa tânără să se întoarcă. Nu numai prin naştere de prunci, ci şi munţii albiţi de zăpezi să întinerească. Şi oare a atât de importantă haina trupului, degetele acestea şi fruntea mea, faţă de degetele şi fruntea soţiei, ale fratelui şi ale surorii, ale cunoscuţilor şi necunoscţilor mei! Oare ele sunt mai importante decât eu, candela din mine însumi! De ce atunci sunt chiar aşa de legat, până la disperare, de degetele acestea de fruntea aceasta, înfricoându-mă de moarte, de pierderea degetelor, de pierderea frunţii! Oare, eu sunt aceste degete, această frunte, aceşti ochi, aceşti obraji ? Îl privesc pe cel din faţa mea. Oare, el este degetele sale, fruntea, ochii, faţa sa? Identitatea mea mi-o dau acestea? Ce au ele să mă închin în faţa lor? Un desen, la unul mai aşa, la unul mai altfel, pe acelaşi model al degetelor şi al feţei omeneşti. Nu cumva eu, complet, a toate ştiutor, cu toată trusa existenţei mele, sunt înăuntru, în candelă, în lumina ei palpitândă de după frunte şi în inimă? Nu cumva ea îşi vede de lucru, proiectând şi dirijând mereu reparaţiile trupului meu? Nu cumva pe eul însumi îl sesizez câteodată, scăpărare de lumină, în lumina ochilor mei, şi pe eul altui om, scăpărare de lumină, în lumina ochilor lui ? Nu cumva, îndepărtând ruinele din mine, mă voi întâlni cu eternul fără de moarte? Bine, atunci, trupul? Toţi de pe pământ avem un trup, dar spiritul trupurilor este nemuritor. Am uitat cum eram cândva nemuritori. Am uitat. Dar eu nu sunt femur, tendoane, muşchiul inimii, nici chia creierul. Nu. Asta e sigur. Deşi femurul, tendoanele, muşchiul inimii, creierul sunt alcătuite de Făcătorul să-mi fie candelă pentru eul meu. Iar eul meu e sub ruinele mileniilor şi mileniilor şi mileniilor. Şi mai ieşind ici-colo la suprafaţă, s-au pus luminile pe lucru. Şi din cauza ruinelor nu vedem, dar cei ce văd, nu mai întârzie cu întrebări, ci lucrează întru salvare. Şi ne învaţă pe cei ce ne manifestăm, ca mine, din ruine, ne învaţă cu răbdare să ne redescoperim lumina candelei. Ştiinţa proiectului şi realizarea lui. Refacem, întru creaţie, calea creaţiei. Pierdem timpul refăcând ceea ce nu era necunoscut luminii din candelă, dar ruinele sunt enorme şi refacerea ştiinţei creaţiei continuă. Numai că ruinele active, întunecimile, speră să beneficieze de ştiinţa aceasta, fără spiritul viu din bobul de lumină de sub ruine. Vor să răpească tehnologia divină a refacerii vieţii pe pământ şi a pământului, ca mediu pentru viaţă − magnetism, apă-aer, vegetaţie, centura din jurul pământului, de protecţie a atmosferei. Şi uite-aşa, radioul, televiziunea, telefonul, întregul sistem de transmisiuni... Telefonul, de îndată, automat, comunică cu omul de pe faţa cealaltă a pământului. Abia ai făcut numărul de telefon şi la o fracţiune de secundă celălalt poate ridica receptorul şi comunicarea are loc. Şi toate acestea, în perioada de copilărie a ştiinţei. Abia te-ai gândit la cineva şi gândul este în centrala gândului acelui om. Şi poate fi auzit. Şi omul îi poate răspunde. Aşa era cândva. Lumina din candele, lumina fiinţă. Acum în fiinţă sunt întunecimile, aglomerate, umbre grele. Altul ne vrea tendoanele, fruntea, faţa, ochii. După numărul acelora care îşi au bobiţa de lumină în adâncurile geologice ale ruinelor s-ar părea că reuşeşte. După cei mai puţini, ostaşii arheologi ai salvării, se crede dimpotrivă. Şi, în această bătălie se desfăşoară istoria, cu surpăturile, tragediile şi cronicile ei. Istoria. Care istorie? Cine se va lăuda cândva ? Glasurile ruinelor sau glasurile luminii din candelă?

Războiul continuă pe toate segmentele câmpului de luptă, într-o teribilă învălmăşală. Mânjiţi de întunecimi şi de păcate, târâţi şi obişnuiţi cu ele şi totuşi, bărbaţi şi femei, ostaşi vrednici întru adevăr şi dreptate. Ştim întotdeauna ce este adevărul, ce este dreptatea, ce e bine , ce e rău.

– Ştii, scriitorule, ştii, se auzi Decebal din ruine. *Ştii ce înseamnă să ştii, dar nu acţionezi. Iar dacă acţionezi...*

– Iar dacă acţionez, o pot păţi, ca tine. Mai bine ţi-ai luat viaţa.

– Decât să mi-o ia romanii, aşa cum ştiau ei să ţi-o ia, amplificându-ţi suferinţa, prin fărâmă şi fărâmă de timp, până la apogeul suferinţei şi umilinţei biologice şi abia după aceea, dezbrăcat de orice tărie, te dădeau morţii. Eu nu mi-am luat viaţa. Nu le-am dat-o lor. Am păstrat-o aici, întru aici, întru neam şi pentru neam. Nu sunt un sinucigaş. Sunt un dac. Şi interzic oricărui dac să se sinucidă. Sinuciderea este un act criminal. Pe timp de pace. Pe timp de război crima defilează, îşi răsfiră faldurile peste lume. Ucigaşii intraseră în ţară. Nedemn aş fi fost de a le fi dat şansa de a pune mâna pe ţară. Ea este lumina din tine şi din cei ce încă nu s-au născut, iar eu sunt acolo, în lumina de pe un picior de plai, pe-o gură de rai, de sub ruinele multor ruinaţi pe dinlăuntrul lor şi lumina de sub tâmpla decizională a celor mai tari decât stihiile, lumina decizională a sanctuarelor, a sanctuarelor vii ale Daciei.

– Sunt şi astfel de oameni.

– Sunt. Şi tu, scriitorule, poţi să fii. Dacă nu jinduieşti după tine, ci după noi toţi. Dacă nu jinduieşti după câteva zile, după câţiva ani, ci dacă jinduieşti după eternitate. Atunci nu îţi pasă de cum te judecă lumea. Te simţi neputincios, marginalizat, fără bani şi chiar fără cărţi publicate? Nu ţi-e de ajuns că eşti cu noi, cu noi toţi? Ai vrea să fii doar cu câţiva? Te roade viermele mândriei? Ai nevoie de osanale şi aplauze? Nu. Foarte bine. De ajuns ne este să fim cu toţi, întru toţi. Fii regele slujitor. Aici este Iisus Hristos. Şi azi, strivitul de toate păcatele lumii, dar, aşa, smerit şi uitat servitor, tot spală zoaiele din oameni. Un fel de om de serviciu la W. C. Şi lucrează. Şi de aici, ca şi de dincolo, mulţi îl huiduiesc, mulţi râd în hohite de el, dar, de neclintit, sluga îşi vede de lucru ca slugă. Hai şi tu, fii slugă. Hai şi tu, fii slugă Hai şi tu, fii slgă. De fapt noi, toţi, avem datorii faţă de neam. Trebuie să ni le plătim ca servitori, ca lucrători la muncă grea, pentru mulţi dezonorantă. Pentru mine nu există muncă dezonorantă. Nici pentru cerul întrupat. Şi cerul acţionează ca om şi ca suflet de om. E un mare tâlc aici. Sufletul tău de dac are în el acest adânc tâlc. Lasă deşarta demnitate şi nu mai cere nimic, ci oferă tot. Atunci, eliberat, ţi-ai câştigat adevărata libertate. Tu vezi cum fiii neamului sunt capturaţi de forţele întunecimilor, de forţele potrivnice. Au mâna lungă, nevăzută. Prin gândurile dacilor capuraţi. Soţiile îşi strivesc soţii, prin nemărginita brutalitate, care le închircesc şi minima dreaptă raţiune. Bărbaţii îşi netezesc sub tălpile abuzului de forţă neagră, îşi netezesc sub picioare destine de soţii minunate. Când familia merge bine, această cetate de rezistenţă, de refugiu, de refacere, de forţă, atunci sensul de evoluţie al neamuluii îl simt toţi şi merg spre soarele nevăzut, spre limanul eternizării neamurilor. Cine are urechi de auzit, să audă. Nu l-ai auzit pe cel om în vârstă, pompând, prin micul ecran, un mesaj spre băieţi şi fete şi spre tinerele femei, să răspundă poftelor neraţionale, fără să se cenzureze, când şi cu cine. Fecioara să nu

mai fie fecioară şi familia să nu mai fie familie. A fost un atac de înmulţire a ruinelor. Individul nu era dintre ai noştri. Viitură. Şi uite aşa devenim sclavi buni de lucru, chiar performanţi din punct de vedere ştiinţific, dar prinşi în plasa instinctelor incintante, încât nu sesizăm penetrarea ocupanţilor întru noi, pe dinlăuntru. Nu ne mai merge mintea. Refuzul gândirii. Războiul văzut s-a restrâns, iar cel nevăzut s-a dilatat. Dar existăm destui care nu am vrut nimic pentru câteva zile sau câţiva ani, unii doar pentru câteva ore. N-am vrut. Dar vrem altceva, cu arzătoare dorinţă, drept pentru care trăim saub ruine, în pivniţe umede şi amărâte şi tot lucrăm, un an, o viaţă, fiind taţi, find mame, fiind fiice, fiind nepoţi, fiind nepoate şi strănepoţi. Şi ştim că suntem, în pruncii care vin pe lume, înlăuntrul lor, luminiţe, flăcări, foc ce arde pe potrivnici şi-i mătură din casele sufleteşti ale neamului dacic. Eşti la un pas, scriitorule, de a simţi pe mijloc şerparul dacic, de a avea brâul încins, brâul staturii tale lăuntrice, cu brâul peste statura ta fizică. Ai îndrăzneala să fii ceea ce eşti, dac! Eliberează-te. Şi fi-vom toţi eliberaţi întru tine. Şi prin alţii. Să se facă lumină. Să ne vedem. Să ne ştim. Să ne iubim. Să ne cucerim zidurile lăuntrice. Cele exterioare, din piatră, din material temeinic, supersofisticat, va fi ceva uşor de înfăptuit. La prora fiinţei tale omenşti să fii tu! Câţi ştiu că la volanul fiinţei lor nu sunt ei? Nu îţi mai jigni fraţii întru neam. Nu-i mai judeca. Proşti?! Nu. Raţiuni defectate de forţe externe, pe filieră internă-externă, de păcate, de întunecimi. Sunt captivi. Nu ei gândesc din ei, ci alţii, din simţurile lor. Observă situaţia fratelui. Nu-l lovi şi tu. Sufletul lui este firav, nehrănit de credinţă şi rugăciuni. Raţiunea sa este defectă. Ratează când te aştepţi mai puţin. Zidurile lui lăuntrice sunt prada invadatorilor, intereselor străine.

– *Şi atunci ce să fac?* tresări scriitorul. *Ce să fac?*

– *Să scrii. Să scrii proză, să scrii versuri. Felii de lumină pentru însănătoşirea sufletului dacic. Toţi suntem daci, chiar dacă ne zicem români.*

– *Toţi?*

– ***Toţi***. *Doar că unii sunt încălecaţi lăuntric de romani, dar tot daci sunt. Îi vom elibera pe toţi. Niciodată nu vom accepta ca un cuceritor să se instaleze pe marea vieţii în corăbiile noastre. Îi vom arunca peste bord. Indiferent cine sunt. Dacă au intrat cu sabia în ţară şi au scăldat-o în sângele nostru, nu le voi înălţa laude pentru nimic în lume. Noi nu suntem învinşi.*

– ***Cum, dacii n- au fost învinşi, de către romani?!***

– ***Nu! Învinşi sunt cei care-ncetează lupta !*** *Noi, nici după două mii de ani, nu am încetat-o. Cu adevărat, ne vom lupta până la victoria finală. Nu vom cânta osanale învingătorilor, invadatorilor, imperialilor. De aceea se tem de noi, tipii ăştia, viitura, imperialii cu finanţele. Cum se vorbeşte de daci, cum reînviem! Şi ăştia urlă de mama focului că noi, dacii, reprezentăm un mare pericol. De ce se simt ei ameninţaţi ? Ei ştiu că noi, azi, deşi pe planul vieţii văzute suntem sub nivelul de plutire, în spirit suntem în prim-plan, de piept cu duşmanii. Noi nu ne-am pierdut identitatea. Acasă la noi nu suntem slugi. Nu ne facem că nu vedem că suntem slugi. Nu suntem săraci, oricâte ne-ar lipsi, pentru că nu suntem lipsiţi de noi înşine şi de ţară. Numai cei ce o dau pe mâini străine sunt slugi. Noi nu ştim pierde, pentru că nu oferim nimic din ceea ce este al celor încă nu s-au născut. Şi nu ne-am plâns şi nu ne*

plângem la greu. Noi ştim că eternitatea există. Şi atunci, preferăm să fim eterni, decât urme umile ce dispar.

– Decebal, să mizăm în continuare pe Zalmoxe?

– Zi-i, scriitorule.Vrei să spui că ascultând de Zalmoxe, am fost învinşi? NU, nu am fost învinşi. Da, am ascultat şi ascultăm, de aceea suntem mereu la datorie. Noi nu ne abandonăm ***Vechiul Nostru Testament Zalmoxian.*** *Îl găsiţi în vechile citate din istorii, in poveştile noastre, în morala tezaurizată în poeziile noastre naţionale, se regăseşte în bună parte în* ***Noul Testament*** *al lui Hristos, în creaţiile marilor spirite ale neamului şi în întregime în adâncimile din pieptul fiecărui fiu al neamului nostru. Şi pe pământ, în câteva locuri de taină. Suntem mereu la datorie, bătându-ne pentru noi, dacii.* ***Fără credinţa în Zalmoxe, azi am fi fost dispăruţi.*** *Am fi fost suflete veştede. Date la fund. Am fi rămas în memoria uitată a neamului nostru.* ***Nu am fi avut nemurirea.***

– Aveţi nemurirea!

– De bună seamă. Şi tu, scriitorule, o poţi avea. Îţi este frică de moarte ? O poţi pierde. Nu îţi este frică de moarte? O poţi avea. Iată, noi, romanilor, le-am râs în faţă. Şi morţii. Romanii, până la căderea Sarmizegetusei, mai tari, cu spada, decât noi şi încă vreo zece ani după. Apoi a fost limpede că nu vor avea încotro, decât să se retragă pe malul de miazăzi al Dunării, în Daciile dintre Dunăre şi Munţii Haemus. Nu am zis să se retragă din Dacia, pentru că şi Dunărea şi Tisa şi Nistrul sunt din Dacia Eternă. Dar asta se va adeveri din nou în istorie peste un timp. Şi el nu mai e îndepărtat. Războiul cu romanii continuă. Dacă războiul cu romanii continuă, înseamnă că alte viituri, care s-au implantat chiar în cenrul geografic al României, nu au nici o şansă. Au o ţară a lor, Ungaria. Avem o ţară a noastră, România. Alţii s-au implantat în Basarabia, nordul Bucovinei, Ţinutul Herţa, în Insula Şerpilor. Nu au nici o şansă. Au ţările lor, Ucraina şi Rusia. Avem ţara noastră, România. Alţii s-au implantat în Cadrilater. Nu au nici o şansă. Au ţara lor, Bulgaria. Avem ţara noastră, România. Ş o buna part din Banat, Banatul azi numit sârbesc, a fost anexat după primul război mondial, prin impunerea trataelor de pace, doar pentru simplul fapt că sârbii au cerut acest pământ ca zonă de siguranţă pentru Belgrad, oraş pe malul Dunării, capitala lor. Aşa s-a ajuns ca Serbia şi România sş nu se învecineze pe Dunăre, ci între Serbia şi România să fie Dunărea şi Banatul românesc, nu sârbesc. Că în spatele anexării Banatului şi Cadrilaterului a stat imperiul rusesc, respectiv imeriul sovietic, Moscova dorind, prin repetatele anexări ale Basarabiei să reducă spaţiul geografic între imperiul rusesc şi slavii balcanici – bulgarii şi sârbii – pentru a-şi asigura controlul militar asupra Mării Adriatice şi a Mării Mediterane, este un fapt bine cunoscut de diplomaţia internaţională. România se află între Bulgaia, Serbia şi imperiul rusesc, azi rusesc şi ucrainean. Iată adevărul etern, limpede, chiar în faţa bunului Dumnezeu. ***Punctum.***

– E limpede. Sunt gata să mizez toată viaţa mea pe Zalmoxe.

– Da. Eşti dac. Te-am eliberat lăuntric. Iar tu, oştean al Mândrei Dacii, îi vei elibera pe alţii. Faci parte din neînvinsa oştire a Daciei. Pe noi moartea nu ne-a scos şi nu ne poate scoate din istorie, din prezentul etern al neamului nostru. Dar îţi cerem cu străşnicie să te sprijini pe Hristos şi Maica Domnului!

– Ce-ai spus?

– Exact ceea ce ai auzit. Păgânule! Noi nu am fost păgâni nici înainte de Hristos şi nu suntem nici azi. Pe cine mai ştii tu că nu i-a fost frică de moarte, în afară de Zalmoxe şi Hristos. Poate pe Orfeu, dar şi el a fost ca şi noi, trac. Fii deplin al lui Hristos şi atunci vei înțelege de ce i-am primit pe toți creştinii prigoniți de romani. Pe cei ce n-au scăpat cu fuga, la noi, i-au prins şi i-au asasinat în chip sălbatic, sau i-au dat de vii ca hrană fiarelor sălbatice. Sute de mii de martiri. Iată adevărata față a civilizației romane.

– Nu înțeleg!

– Pentru Dumnezeu, cum nu înțelegi! Moartea, pentru Hristos, nu există. Noi dacii, în fața primejdiei de moarte, nu cunoaştem frica. Uluiți, pe romani i-au trecut sudorile reci.

– Tot nu înțeleg.

– Te-am prins, Moş Ion Roată. Îmi placi. Da, aşa este. Noi l-am primit pe Hristos în sanctuarele noastre, întru limba noastră, dintru eternitate în eternitate. Au venit apoi imperialii greci şi revărsații migratori slavi, peste Europa. Şi grecii şi slavii au intrat împreună în Dacia şi ne-au alungat Liturghia noastră din sanctuare, înlocuind-o cu cea greacă, tradusă în limba slavonă. Iar voi, din prim-plan, de pe scena istoriei, mai sunteți sclavii sârbo-bulgaro-ruso-ucrainienilor, prin cătuşele vocabularului liturgic, pe care nici nu-l înțelegeți, cătuşe de care nici astăzi nu ați scăpat. Spune-mi ce e aceea ***odovanie!***

– Nu ştiu.

– Dar dormi. Deşi cuvântul e tipărit în cărțile de rugăciuni, în cărțile liturgice, în calendare, deşi-l vezi, nu înțelegi, pentru că mintea ta e încătuşată.

– Ce e de făcut!

– Înapoi la Liturghia noastră, în limba noastră, iată, acesta este obiectivul dumitale militar, scriitorule, ca ostaş în marea oştire a Mândrei Dacii.

– Şi cu ortodoxia ce facem!

– Trezeşte-te creştinule! Nu limba în care e Sfânta Liturghie dă ortodoxismul sau catolicismul celor două mari confesiuni religioase de azi. O limbă nu este nici ortodoxă, nici catolică. Este firesc să revenim la Liturghia în limba noastră literară din mileniul întâi şi chiar din primele secole ale celui de al doilea mileniu, limba latină scrisă. Şi vom continua să avem Sfânta Liturghie şi în limba noastră literară de azi, care este aceeaşi limbă latină, în procesul ei de evoluție, până acum, în mileniului al treilea. Cât priveşte dogma Sfintei Treimi, rămânem ceea ce am fost şi suntem, ortodocşi, adică drept credincioşi. Prin Liturghia noastră vom scăpa de cătuşele limbii româno-slave, din Sfânta Liturghie de azi. Şi limba noastră, în uz, va rămâne îmbogățită cu unele slavisme, dar nu întemnițată, în timp ce slavismele sunt pompate, obligatoriu, prin biserică, în întreaga cultura română, cu toate consecințele dureroase, pe care văd că generațiile de azi nu le simt, aşa de mult sunt adâncite în somn.

Deşteaptă-te române din somnul cel de moarte!

Renaşterea ! Reînvierea ! Reînvigorarea neamului nostru !

Şi ieri ! Şi azi ! Şi mâine !

Coperta a IV-a

- Cum, dacii nu au fost învinşi de către romani?!

-Nu ! Învinşi sunt cei care-ncetează lupta!

Noi, nici după două mii de ani, nu am încetat-o. Cu adevărat ne vom lupta până la victoria finală. Nu vom cânta osanale învingătorilor, invadatorilor, imperialilor. De aceea se tem de noi, tipii ăstia, viitura, imperialii cu finanțele. Cum se vorbeşte de daci, cum reînviem ! Şi ăştia ulră de mama focului că noi, dacii, reprezentăm un mare pericol. De ce se simt ei amninţaţi ? Ei ştiu că noi, deşi pe planul vieţii văzute suntem sub nivelul de plutire, în spirit suntem în prim plan, de piept cu duşmanii. Noi nu ne-am pierdut identitatea. Acasă la noi nu suntem slugi. Nu ne facem că nu vedem că suntem slugi. Nu suntem săraci, ori câte ne-ar lipsi, pentru că nu suntem lipsiţi de noi înşine şi de ţară. Numai cei ce o dau pe mâini străine sunt slugi Noi nu ştim pierde, pentru că nu oferim nimic din ceea ce este al celor ce încă nu s-au născut. Şi nu ne-am plâns şi nu ne plângem la greu. Noi ştim că eternitatea există. Şi atunci, preferăm să fim eterni, decât urme umile ce dispar.

Notă Cartea a apărut în 1996. Nota este din 2005. Autorul şi-a publicat, până acum : Deceneu (piesă de teatru), Decebal sau Dacia eternă, La apus de soare (roman-rezistenţa românească de după 1950), Societatea Culturală Bucureşti-Chişinău (Reîntregirea României-mărturisiri, documente), Valea Hăşdăţii (un roman al Unirii de la 1 Decembrie1918). Nepublicate : Cum e Doamne pe Cruce ? (un roman al deportaţilor români din Siberia), Coşmarul (roman), Tincuţa (roman), O troiă de la margine de sat (un roman cu acţiunea în actualitate), Oglinda Cerului (mânăstirea din noi, drum spre construirea celei văzute). Cărţile nu au fost vândute, ci dăruite, majoritatea în Basarabia şi nordul Bucovinei.